

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 67 - únor 2012

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

PASOVÁNÍ PRVNÁČKŮ NA ČTENÁŘE

STR. 39

PÁR SLOV ÚVODEM

Teda takovéhle zpoždění jsme ještě nikdy neměli! Můžete nám věřit, že děláme všechno možné i nemožné, aby se nové číslo Puclíka dostalo ke čtenářům co nejdříve, ale vždycky se nám do toho něco připele a naše plány a záměry se posunují a odsunují a...

Ale teď už je nové číslo konečně na světě a je opět v maxirozměru čtyřiačtyřiceti stran. Snažili jsme se do něj vměstnat události za dlouhé období od Vánoc až po jarní prázdniny, a tak je jasné, že nám obsahově trochu nakynulo.

Na svém místě najdete všechny obvyklé rubriky a pravidelné informace a kromě nich i spoustu dalších článků, které mapují první pololetí. Od paní učitelky Poláčkové se třeba dovíte o skvělých sběrových výsledcích, ke kterým jsme se společně dopracovali, taky zjistíte, že pořád máme v ZOO v Jihlavě svého medvídky mývala, že jsme na Srí Lanku darovali krávu a do Afriky poslali šicí stroje... A je toho ještě víc – sedmáci bojovali o život na lyžáku, z prvňáčků se stali čtenáři, ve Slavkovicích mají v kotelně čerta a po tělocvičně nám poletovala Albička s Bartem...

Zkrátka a dobře – číslo 67 je plné nejruznějších informací a my věříme, že si v něm každý najde něco, co se mu bude zdát zajímavé.

Příjemné počteníčko vám všem...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 27. 02.–02. 03. 2012 Jarní prázdniny
- 14. 03. 2012 Petr Bende
výchovný koncert pro 1. stupeň
- 05.–06. 04. 2012 Velikonoční prázdniny
- 09. 04. 2012 Velikonoční pondělí

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Zajímavou výchovnou metodu uplatňuje pan učitel Smékal, když má dozor o přestávce na školní chodbě. Pokud někoho načapá při nějaké nekalé činnosti a nepomůže domluva, udělí dotyčnému výtečníčkovi zvláštní prémii – opsat ze žákovské knížky výpis ze školního řádu. Své by o tom mohli vyprávět třeba Ondra Ševčík a Filip Kulíšek ze 7.C, kteří opisují školní řád prakticky pokaždé, když má pan učitel dozor v 1. poschodí. Mají v tom už docela praxi – kouknou na rozpis dozorů, zjistí, že v pondělí bude na jejich patře hlídkovat pan učitel Smékal, a tak začnou opisovat školní řád hezky dopředu, protože na beton ví, že je pan učitel přistihne při fotbale ve třídě nebo třeba při házení houbou. Když se tak stane – a ono se to stane pokaždé, jen sáhnou do tašky a vytáhnou předem opsaný školní řád, kterým „vyplatí“ svoje hříchy. Kdoví – třeba se přes jarní prázdniny zásobí dostatečným počtem opisů, aby měli na pár dnů či týdnů vystaráno. Smůla je, že tuhle opisovací metodu praktikuje už i paní učitelka Kovačičová, takže spotřeba školních řádů geometricky stoupá...
- Ležíte v létě rádi na sluníčku na zahradě? Tak jestli ano, dejte si dobrý pozor, aby z vás nakonec nebyl humus! Paní učitelka Librova totiž nedávno v pracovkách v 6.B dala do písemky otázku: Jak vzniká humus? Nejoriginálnější odpověď vymyslel Martin Jínek: „Humus vzniká dlouhým ležením na zahradě.“ Tak bacha na dlouhé ležení...
- Taky jste si všimli, že na chlapec-kých záchodech v 1. poschodí zase chyběly několik dnů dveře? No jo, to byste nevěřili – úplně samy se ty dveře rozhodly, že si vyrvou z těla panty, aby si mimi pořád někdo nepráskal. Alespoň to tak vypadá – nikdo nic neudělal, nikdo nikoho neviděl, všichni se tváří jako andílkové – a dveře na maděru! Tentokrát je pan školník ještě správil, ale naposled. Příště už budou mít pánové záchod s trvalým průhledem...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ Zápis prvňáčků	3
▪ Puclíkovo vánoční řádění	4
▪ Předvánoční Praha	7
▪ Dravci a sovy pana Záleše	8
▪ Puclíkovy piškvorky	9
▪ Vyzvídali jsme	10
▪ Mladý Demosthenes	13
▪ Anketa	14
▪ Sloupečky	16
▪ Puclympiáda potřetí	17
▪ Žákovská knihovna - Pozvánka	18
▪ Je libo jitničku?	19
▪ Školní sběr – pololetní výsledky	20
▪ Adopce na dálku	23
▪ Ekofanda	24
▪ Skutečný dárek	30
▪ Masopust ve 3.A trochu jinak	31
▪ Labutí jezero mezi kuželkami	31
▪ Zimu mám ráda	32
▪ Bílý den ve 3.A	33
▪ Na lyžích s nasazením života	34
▪ Náš medvídek mýval	35
▪ Superfarmář	35
▪ Když se setmí... ..	36
▪ Podvečerní čtení	38
▪ Pasování prvňáčků na čtenáře	39
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	40

ZÁPIS PRVŇÁČKŮ

Ve čtvrtek 2. února 2012 se uskutečnil na přístavbě naší školy zápis do prvních tříd. Na budoucí prvňáčky už ve vstupu do školy čekali broučci, kteří přišli dětem se zápisem pomáhat.

Broučci měli plno práce, protože přišla spousta dětí. Všichni byli u zápisu moc šikovní. Zvládli zkoušku z počítání, geometrických tvarů, barev, zazpívali písničku nebo řekli básničku. A za to vše si vysloužili perníkovou lucerničku, broučka, záložku a hlavně byli přijati do školy.

Jsmo moc rádi, že se zápisu zúčastnil velký počet dětí. Děkujeme rodičům za důvěru a budeme se snažit, aby se dětem u nás ve škole moc líbilo. Další setkání budoucích školáků a jejich rodičů s broučky se uskuteční na přístavbě naší školy v březnu a v dubnu. Budeme si společně hrát, povídat, malovat a soutěžit...Na všechny děti se moc těší učitelky budoucích prvních tříd Mgr. Viera Buchtová a Mgr. Jaroslav Truksová...

Mgr. Jaroslava Truksová

ANKETA PRO RODIČE

Školní časopis Puclík připravil pro rodiče budoucích prvňáčků malou anketu, jejímž cílem bylo zjistit, co ovlivnilo jejich rozhodnutí přihlásit dítě na naši základní školu.

Nejvíce rodičů (60 %) uvedlo, že pro ně byla rozhodující pověst naší školy. Pro 48 procent rodičů bylo důležité prostředí školy a pro stejný počet z nich bylo podstatné to, že bydlí blízko naší školy a jejich dítě nebude muset složitě cestovat.

46 procent rodičů uvedlo, že při jejich výběru školy bylo rozhodující složení pedagogického sboru a také vzdělávací program naší školy – tedy především genetická metoda čtení a činnostní učení, které se na prvním stupni uplatňují.

Specializace naší školy na výpočetní techniku kladně ovlivnila v rozhodování 33 procent rodičů. 26 % dalo na doporučení svých přátel a známých, kteří již mají s naší školou dobré zkušenosti.

Závěrem měli rodiče možnost připojit nějaký vlastní návrh nebo doporučení, které by škola mohla realizovat – asi nejkurióznější byl názor, vyjádřený třemi jednoduchými slovy: „Řezat, řezat, řezat!“ ☺

redakce

Jana Knapčoková, 9.C
Martina Šikulová, 9.C
Karolína Švárová, 7.C

PUCLÍKOVŮ

VÁNOČNÍ ŘÁDĚNÍ

Vánoce jsou nejkrásnější svátky v roce a všichni se na ně vždy hrozně těšíme. Aby nám to těšení utíkalo rychleji, snažíme se si ten předvánoční čas co nejvíce zpříjemnit. A nejenom nám v redakci, ale i všem žákům a učitelům naší školy...

ZDOBENÍ STROMEČKU

Stalo se již tradicí, že před Vánoci se promění celá naše škola. Třída a vchody do tříd si zdobí všichni žáci se svými učiteli. Hlavní chodbu v přízemí zkrášlují členové Puclíku. Tedy ne svým i osobami, ale krásnou vánoční výzdobou.

Tentokrát jsme se zdobením začali o něco dříve než jindy. Důvodem bylo, že letos jsme měli úplně novou dekoraci, a tak jsme chtěli, abychom se jí mohli všichni kochat co nejdéle. Místo klasických papírových řetězců jsme tentokrát všichni nosili krásné girlandy. Ty jsme ozdobili červenými a zlatými mašlemi, které tomu dodaly vánoční nádech.

Naši odvážní členové redakce při tom museli balancovat na vrtkavých štaflích, ale výsledkem stál za to. Nebyl jediný žák, který by při cestě přízemím nevzhledl ke stropu s krásnou výzdobou. A na

konci chodby nesměl chybět stromeček. I u něj došlo ke změně.

Každý rok se za prosklenými dveřmi tyčil živý stromeček, ale tentokrát padlo v Puclíku rozhodnutí, že díky finančnímu daru, který redakce na svoji činnost dostala, pořídíme stromeček umělý. Vybrali jsme krásnou borovičku. Tím jsme uklízečkám ulehčili práci se zametáním jehličí a panu učiteli Havlíkovi s každoročním sháněním velkého živého stromku.

Náš nový umělý stromeček se zdobil jedna báseň, jen ta vůně jehličí nám trochu chyběla. Myslíme si, že se nám povedl, byl nádherný – ozdůbky, řetězy a světýlka...

Celá redakce se vždy při zdobení a po Vánocích i při sundávání výzdoby pobaví - jako

letos, když nám paní učitelka Svobodová názorně ukazovala správnou manuální práci s koš-

tětem ☺. Doufáme, že se všem nová dekorace líbila...

VÁNOČNÍ DISKOTÉKA

Vánoční čas je ve spoustě podniků či firem ve znamení vánočních akcí a večírků, a tak jsme si v redakci našeho školního časopisu řekli, že když se baví dospělí, mohly by se bavit i děti a uspořádali jsme vánoční diskotéku pro 2. stupeň.

Nejlepší na celé akci bylo asi to, že jsme letos nemuseli zajišťovat hudbu sami. Pozvali jsme si totiž profesionálního diskžokeje - DJ Davida Hamerského. Celá akce byla proložená soutěžemi, ve kterých se utkali třídy i jednotlivci

a mohli vyhrát vždy něco sladkého na zoubek nebo získat balónek za odpověď na všetečné „pohádkové“ otázky pana diskžokeje. Zapojili se i někteří učitelé - když pan diskžokej položil otázku týkající se známých pohádkových pejsků, paní učitelka Hnízdilová se doslova vrhla na pódium, aby mu pošeptala svou odpověď do ouška ☺.

Hlavní soutěžní disciplínou byla tradiční vánoční štafeta - zapalování svíčky, šhubání kapra, pojídání fidorky bez pomoci rukou a pinkání balónků do košů. Při zapalování svíčky si jeden žák z deváté třídy opálil rovnátka, málem i tvář ☺, a když svíčku konečně

zapálil, tak mu zhasla. Nevydržel to, sáhl do kapsy a vytáhl zapalovač. Pak teprve svíčku úspěšně zapálil!

Když se po tomto uši rvoucím úkolu ozvala hudba, všichni se vrhli na taneční parket. Skupinky jedinců šly požádat o tanec také své třídní učitele a učitelky. Účast byla skvělá a to, že se diskoška všem líbila, bylo jasné na první pohled - pult DJ Davida byl neustále v obležení těch, kteří chtěli zahrát nějakou písničku na přání. Všichni si zatančili, zasoutěžili i zablblnuli a končit se nechtělo nikomu, jenže čas byl neúprosný. Kdo ví, možná zase příští rok...

VÁNOČNÍ NADÍLKA

K Vánocům a vánočnímu stromečku patří také to nejdůležitější - dárčky. A kdopak

je dětem donese? Tuto otázku jsme začali řešit již začátkem prosince. Nápadů bylo mnoho,

ale chtěli jsme něco normálnějšího, než bylo předminulý rok (letní Ježíšek), a originál-

S kostýmem si nikdo moc hlavu nelámá. Svatozář přece naši členové redakce shánět nemusejí, tu už mají ☺, protože jsme „hodnost“ sama. S křídly to bylo trochu těžší, někteří je sháněli až den před nadílkou. Ale všichni jsme nakonec kostým měli, i když třeba vlastnoručně vyrobený. A mohlo se nadělovat...

Naše nadílka má dvě fáze. Nejdříve roztřídíme všechny dárečky pod naším krásně nazzdobeným stromečkem do jednotlivých pytlů, ty pak označíme cedulkou s názvem třídy, naložíme na naše ježiškovské sánky a vyrazíme...

První do třídy vstupoval hlavní představitel naší andělské výpravy, tedy pan učitel Smékal ☺. Doprovázel ho zvuk zvončku a potom ostatní andělé. V některých třídách nás mile překvapili a přivítali nás písničkou. Všichni jste asi byli moc hodní, protože dárečků byla tentokrát opravdu spousta... Už teď se celá redakce těší, jak bude připravovat Vánoce v roce 2012.

nějšího, než ten minulý (klasický Ježíšek), a tak se objevil

nápad s anděly. Všem se hned zalíbil.

PŘEDVÁNOČNÍ PRAHA

Mgr. Pavlína Poláčková

ZÁJEZD DĚTÍ A RODIČŮ ZAVEDL JEHO ÚČASTNÍKY NA ZAJÍMAVÁ MÍSTA HLAVNÍHO MĚSTA

Dech beroucí krása, tak to byla výstava v Nové budově Národního muzea, kterou mimo jiné navštívili všichni, jež si nenechali ujít zájezd dětí a rodičů na sklonku roku 2011...

Nejenže mohli, ale také obdivovali neskutečnou barevnost a ornamentiku motýlích křídel, dozvěděli se něco o motýlím jídelníčku, vývoji, migraci a vůbec o životě tohoto živočišného druhu. Nechyběl ani hudební doprovod, jehož ústředním motivem byl samozřejmě - jak také jinak - motýl.

Významným i opomíjeným vědcům, vynálezům a objevitelům z českých zemí se věnovala další výstava v téže budově, která byla druhým zájezdovým cílem. Pestré osudy více než dvaceti osobností, jenž po sobě zanechaly nesmazatelná díla světového či evropského významu, nás nenechaly na pochybách, že jsme ve správný čas na správném místě, abychom si je natrvalo zanesli do naší šedé kůry mozkové ☺.

Pro děti (i hravé a zvědavé dospělé) byl připraven životopisný komiks třinácti osobností a hra „Cesta za Nobelovkou“. Možná se ji někomu podařilo získat – mně bohužel ne.

Třetí, neméně zajímavé a krásné bylo zastavení na Hradčanském náměstí – konkrétně v barokním Arcibiskupském paláci ze 16. století, sídle pražské arcidiecéze. Průvodcem se nám stal jeden ze zdejších zaměstnanců – jeho výklad byl vyčerpávající, okořeněný i perličkami ze života za zdejšími zdmi.

Vánočně vyšňořená Praha s vesničkou plnou domků s červenými střechami jak na „Václaváku“, tak i „Staromáku“ nabídla omamnou vůni svařeného vína, medoviny i jiných pochutin a byla tak sladkou tečkou za dnem s datem 28. prosince 2011.

Až příště nasadíme toulavé boty, přidejte se k nám, určitě nebudete litovat...

DRAVCI A SOVY

PANA ZÁLEŠE

Marie Novotná, 7.C

6. ledna 2012 se postupně celá škola přemístila do naší malé tělocvičny, abychom si zde rozšířili svoje poznatky o dravcích. V tělocvičně už na nás čekal pan Milan Záleš a jeho sovy a jeden orel. Všichni jsme se usadili a byli připraveni naslouchat informacím o těchto drobečcích. Nemuseli jsme čekat dlouho...

a orla. Nejprve jsme začali orlem mořským, který se jmenoval Mat. Potom jsme se seznámili s puštíkem bělavým Čendou. Byla to nádherná sovička a podle toho, co nám říkal pan Záleš, byl určitě i chytrý a odvážný, jelikož ho napadla liška a přežil. Taký vystupoval na koncertě, kde měl přeletět nad hlavami posluchačů, zatímco hráli písničku z filmu Harry Potter. Byl to prý nádherný pocit. O jeho šikovnosti jsme se mohli přesvědčit i my, a to když létal z obruče jednoho basketbalového koše na druhý a přitom stihl chytit i kousek masa, které mu pan Záleš házel.

Dosti vyprávění o Čendovi, máme tu ještě dvě sovy a jed-

Pan Záleš měl všechno perfektně připravené, byl soustředěný, ale hlavně uměl skvěle zkrotit děti, které nedokázaly zavřít pusy. Začal tím, že nás obecně seznámil s řádem sovy a dravci. Došlo i na soutěž, kde jsme mohli zúročit své znalosti z této oblasti. Pravdou je, že to nebyla žádná sláva, hlavně pro nás holky. Musím ale uznat, že jsme si nevedly špatně. Prostě jsme kluky nechaly vyhrát ☺.

Pak došlo na to, na co jsme se myslím všichni nejvíce těšili - představování jednotlivých sov

nou z nich je i pušík bradatý. Tato sovička se jmenovala Bart a byl to takový jednoduše řečeno cirkusák. Ze všech vystavených ptáčků byl asi nejlepší a stále na sebe upoutával pozornost. Všichni se mu smáli. Taky byl moc šikovný stejně jako jeho předchůdce. Ale tentokrát nic ve vzduchu nechytal, ale létal z rukou jedné skupiny učitelů na ruce druhé skupině učitelů, kteří drželi kousek masa, aby měl Bárt

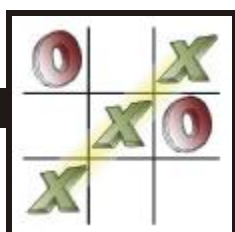
odměnu. Byl to opravdu skvělý pocit, když vám nad hlavou proletěla sova, jen se vám vlasy pohnuly.

Učitelé si to bezpochyby užili a na řadu přišla poslední sovička. Byla to sova pálená Albička. Ta byla nejmenší ze sov a dravců v tělocvičně. A tentokrát se na místo učitelů dostali ti, kteří v předchozí již zmíněné soutěži řekli správnou odpověď. Opět si to užili a byl to

pro ně určitě skvělý zážitek, na který jen tak nezapomenou.

Čas utekl rychleji, než jsme všichni čekali, a my se museli vrátit do svých tříd. Všechny dravce a sovy a také pana Záleše můžete vidět v plzeňské ZOO, pokud se tam vydáte třeba na výlet.

Akce byla vydařená a určitě jsme se dozvěděli spoustu nových informací.

Mgr. Dagmar Svobodová

PUCLÍKOVY

PIŠKVORKY

Před Vánocemi pořádá náš školní časopis každý rok několik akcí a jednou z nich je turnaj v elektronických piškvorkách. Letos se uskutečnil již posedmé ve středu 14. prosince 2011...

Účast byla o něco slabší než v minulých letech, z prvního stupně soutěžily jen tři děti, což mělo jednu velkou výhodu - každý z nich si odnesl výhru ☺. Z druhého stupně se sešlo 22 soutěžících (tedy přesněji 21 piškvorkářů a 1 piškvorkyně). Po rozlosování pořadí se začalo soutěžit. Vítěz postupoval do dalšího kola, až nám

zbyli tři hráči, kteří se utkali mezi sebou. A určitě nebylo náhodou, že se zde objevovala i jména loňských vítězů.

Z učitelských řad chtěla letos soutěžit jen paní učitelka Marcelka Slámová, ostatní se asi lekli jejích loňských úspěchů, a tak se k souboji s ní musel obětovat pan učitel Smékal ☺.

Některé hry trvaly opravdu velmi dlouho a v podstatě se dá říct, že prohrál ten, komu se kolečka a křížky začaly motat dříve před očima ☺.

Všem, kteří se zúčastnili, děkujeme, vítězům srdečně blahopřejeme a na výsledky se můžete podívat zde:

1. STUPEŇ

1. Marek Jinek
2. Daniel Pintera
3. Jan Palašňák

2. STUPEŇ

1. Jiří Libra
2. Zdeněk Pliska
3. Pavel Zelený

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME VLASTA FRYŠAVSKÁ

- ráda se věnuje výtvarným činnostem, umí hezky malovat, vyrábí si batiku, šperky a různé doplňky do bytu
- dokáže upéct a mistrně nazdobit perníčky, pečení je její oblíbenou zálibou
- často jí dělá společnost hezká knížka
- občas byste ji mohli potkat v posilovně, v létě si ráda zaplave v přírodě
- umí střílet z malorážky
- jejich rodinným klenotem je automobilový veterán – kabriolet Škoda Felicia, se kterým moc ráda podniká výlety
- někdy ji napadne, že by bylo krásné vrátit se do dětství
- zajímá se o bylinky
- na lidech si cení upřímnosti, pracovitosti a také toho, když dokážou plnit své sliby
- nesnáší lhaní a lidi, co se přetvařují
- umí hrát na housle, ale tahle činnost nepatří mezi její oblíbené
- dovolenou nejraději tráví v teple u vody
- i když je šikovná na ruční práce, nerada zašívá
- byla v Maďarsku, Rakousku, Německu, Bulharsku, Rumunsku a na Slovensku
- nejoblíbenější:

film	francouzské komedie s Louis de Funese
skupina	ABBA
zpěvák	Demis Roussos Celine Dion
kniha	Saturnin
spisovatel	Karel Poláček Agatha Christie
jídlo	vdolky
barva	vínová

Vánoce jsou už dávno za námi, ale přesto – jaký dárek vám letos udělal největší radost?

Na Vánoce jsem dostala od svých blízkých mnoho pěkných dárků. Nejvíce jsem však měla radost z flešky s větší kapacitou.

Dostala jste někdy pod stromček dárek, který vám úplně vyrazil dech?

Ne, to se nestalo. Jako děvče jsem si ale jednou moc přála malé rádio jen pro sebe. Splnilo se mi to.

Jak jste se jako žákyně učila? Které předměty vás ve škole bavily a které naopak?

Celou základní školu jsem měla vyznamenání, dlouho samé jedničky. Při ukončení školní docházky jsem za to dostala od ředitelství knihu.

Bavila mě nejvíce výtvarná výchova, fyzika, český jazyk - sloh, literatura, zeměpis. Nebavila mě chemie. Také jsem léta navštěvovala základní uměleckou školu - nejprve hru na housle a později výtvarný obor.

Co vám připadá na učitelské profesi nejobtížnější?

Být stále nad věcí.

Učila jste i na nějaké jiné škole než na té naší?

Když pomyslím na úplný začátek, tak jsme při studiu museli mít také praxi. Moje proběhla na třech školách v Brně. Nejvíce se mi líbilo v Brně – Pisárkách. Další zkušenosti jsem nabírala ve Žďáru a na malé škole v Hamrech, kde to bylo moc pěkné. Po ukončení studia jsem nastoupila na ZŠ ve Žďá-

ru nad Sázavou, kde jsem učila třináct let.

Učíte děti na prvním stupni – který z předmětů se vám učí nejlíp, na který se nejvíc těšíte?

Ráda učím výtvarnou výchovu, praktické činnosti, přírodovědu a vlastivědu.

Vzpomínáte ráda na nějaké akce, které jste jako dítě ve škole zažila a které se dnes už nedělají?

Chodila jsem do turistického kroužku, který vedla naše paní

třídní učitelka. Mimo vyučování jsme chodili na dlouhé turistické výlety do přírody. Později jsme byli i stanovat. Celé třídy se také účastnily vědomostních soutěží v oprav-

du obrovském počtu.

Je nějaký rozdíl mezi dětmi, které učíte nyní, a těmi, před kterými jste stála třeba před dvaceti lety?

Děti se chovaly celkově slušněji, neubližovaly si. Byly obratnější.

Co byste chtěla, aby se na naší škole změnilo, zlepšilo, vybudovalo? Co nám podle vás hodně chybí?

Na naší škole se udělal obrovský kus práce. Budova a její zařízení se hodně zmodernizovaly. Možná bych uvítala více zeleně, alespoň po jednom počítači v každé třídě, více úložného prostoru.

Kdybyste mohla něco na českém školství změnit. Co by to bylo?

Vzala bych si příklady z toho, co už u nás i v cizině existuje a co se osvědčilo. Například školní uniformy, profesionální ostrahu během přestávek. Jsem zásadně proti placení školného.

Máte nějakého domácího mazlíčka? Jaký máte vůbec vztah ke zvířatům?

Domácího mazlíčka nemám, ale pravidelně nás vždy nějaký pes navštěvuje. Mám tendenci je neustále vykrmovat. Vždy čekají u ledničky, protože ví, že pokaždé něco dobrého dostanou.

Co byste si s sebou určitě nezapomněla vzít na pustý ostrov?

Nůž, pilu, sekeru, lano, lupu a dalekohled.

Kdybyste si měla vybrat, co budete například dělat o víkendu - vybrala byste si výlet do přírody, nebo raději koukání na oblíbený film?

Rozhodně bych si vybrala výlet do přírody. Na Vysočině je mnoho pěkných míst a je stále co objevovat.

Existuje nějaký životní sen, který se vám doposud nesplnil?

Ano. Ale sny se nemají říkat nahlas, jinak se nesplní...

Co děláte ve volném čase, máte nějaké koníčky?

Volného času příliš nemám, neboť se starám ještě o mnoho věcí v domácnosti své méně

pohyblivé maminky, za kterou pravidelně jezdím. Pokud si trochu času vyšetřím, jdu do přírody, v létě si zaplavat, občas zajdu do posilovny.

Vyrábím si batiku, šperky, dekorace do bytu. Také si navrhuji nábytek, jehož některé kusy už byly realizovány. Zaujímám se i o bylinky. Za pěkného počasí ráda jezdím rodinným automobilovým veteránem.

Dokážete nic nedělat a jen tak si zalenošit? Povede se vám to někdy?

Nedokážu mnoho lenořit, jen někdy v létě o dovolené.

Máte nějaký oblíbený televizní pořad nebo seriál? Na co se ráda díváte?

Před Vánoci jsem televizi vyvezla na sběrný dvůr. Tím pádem mám po problému, co si

vybrat. Na počítači si promítnu film, na který mám zrovna náladu se dívat. Mám ráda seriál Herkules Poirot. Líbí se mi také české a francouzské komedie, anglický suchý humor.

Který z těchto pohádkových předmětů byste si vybrala - sedmimílové boty, ubrousek, co se sám prostírá samými dobrotami, křišťálovou kouli na věštění budoucnosti nebo plášť neviditelnosti? Proč právě tento předmět?

Vybrala bych si sedmimílové boty, abych všechno včas stihla.

Co považujete ve svém životě za největší úspěch?

Že jsem potkala věrné a spolehlivé přátele.

Ocitla jste se sama uprostřed neznámého lesa a venku se za chvíli začne stmívat. Nemáte s sebou telefon a nikde kolem živá duše. Jak se zachováte?

V podobné situaci už jsem byla v lesích Dražanské vrchoviny. V noci se jde lesem opravdu špatně, zakopává se o kořeny, člověk stoupne i do mokřin. Natrefila jsem na lesní cestu, kde bylo lépe vidět. Po ní jsem vyšla z lesa ven. Dorazila jsem do cíle těsně před půlnocí.

Které roční období máte nejraději? Co se vám na něm tak líbí?

Mám ráda léto, když je teplo a zraje obilí. Mohu se koupat v přírodě, je dlouho vidět. Dá se posedět u ohně a zazpívat si při kytarě.

Čtete časopis Puclík? Pokud ano, co se vám na něm líbí a co byste mu naopak vytkla nebo poradila, aby dělal lépe?

Časopis Puclík čtu celý. Nic bych na něm neměnila, líbí se mi. Všem autorům přeji, aby se jim práce stále tak dařila.

Můžete mávnout kouzelnou hůlkou. Co bude jinak, až hůlku odložíte?

Lidé budou spokojeni, životní prostředí bude čisté...

*Rozhovor připravila
Anna Truksová
a Marie Novotná, 7.C*

MLADÝ DEMOSTHENES

Mgr. Marcela Slámová

20. ledna 2012 proběhlo v Jihlavě regionální kolo řečnické soutěže v umění komunikace. Zúčastnili se ho naši dva žáci, vítězové školního kola, jmenovitě Martin Dufek ze 6.C a Vendula Svobodová z 9.B.

„Trojiho musí řečník dbát: co říká, kde to říká a jak to říká.“ Výrok římského řečníka Cicera jako by se stal inspirací pro odbornou porotu, která tradičně posuzovala originalitu tématu, využití jazykových prostředků, techniku práce s hlasem, neverbální komunikaci i celkový dojem účinkujících.

I letošní pátý ročník regionálního kola soutěže byl pro naše žáky již tradičně velice úspěšný. Vendula Svobodová získala ve věkové kategorii 14-15 let pěkné 3. místo a Martin Dufek za region Žďár nad Sázavou v mladší věkové kategorii zaslouženě zvítězil! Získal tak právo na postup do dalšího, krajského kola soutěže, proto mu budeme i nadále držet pěsti.

Oběma soutěžícím patří poděkování za vzornou reprezentaci školy.

Mgr. Miroslav Sláma

1. Elektrický vláček. Dostal jsem ho asi v šesti letech k Vánocům a byl to tenkrát pro mě dárek z jiného světa. Koleje byly našroubovány na veliké desce, kde bylo plno modelů domů, stromy, nádraží, most a tunel. V noci vlak svítil a dal se ovládat na dálku. Po třiceti letech jsem ho znovu vyndal z krabice, našrouboval na novou desku, dokoupil několik vagónků, opravil lokomotivu a znovu dal k Vánocům. Udělal stejnou radost jako tenkrát mně.
2. Elektrický vláček ☺.
3. Elektrický vláček ovládaný přes PC a s programovatelným jízdním řádem.
4. Živého Pikachu.

Mgr. Dagmar Svobodová

1. Mou nejoblíbenější hračkou byl v dětství zelený opičák, který se mnou sdílel i postel. Jmenoval se Miláček (takhle jsem ho ale nenazvala, to měl už z obchodu na cedulce). Mám ho dodneška, ale pravda - teď už spí v koši na plyšáky. Jednou, když jsem byla nemocná, mi babička chtěla udělat radost a posadila mi Miláčka v nově ušité sukýnce na lampičku, jenže ta mu sežehla plyš na zaděčku a na nožičce. Od té doby zásadně nosil dva ob-

vazy, které jsem mu pečlivě měnila ☺.

2. Dneska už se obejdu bez plyšáků, autíček a papírových obličáček panenek lehce, takže (pokud se to dá nazvat hračkou) je to asi počítač, mobil, bowlingová koule a vařečka.
3. Fascinují mne dnešní hračky, ale takové ty trošku „vědecké“. Vlastně ani nevím, jestli jsou to hračky, ale v hračkářství se prodávají, takže např. sady typu - vypěstuj si pravěké akvárium, mraveniště, čtyřlístek či svůj vlastní krystal se u mne vždycky setkají s nadšením ☺. (Ježíšku, jestli čteš Puclík, pečlivě si to zapamatuj ☺!)
4. Tak to vím zcela jistě. Pokud bych měla holčičku, určitě bych jí nikdy nekoupila panenku, co mluví, chodí, čurá, dýchá a bůhvíco ještě. Z takových hraček mám totiž skoro něco jako fobii. Viděla jsem takovou panenku u své neteře a připadalo mi to jako umělá inteligence z anglické povídky Little Brother, kterou jsem kdysi četla, a to mne fakt vyděsilo...

Zdeněk Havlík

1. Oblíbených hraček jsem měl několik. Asi nejvíce jsem si vyhrál s plechovým pásákem na baterie (které tenkrát bohužel nebyly skoro k sehnání), za kterým

jsem měl zapojený vozíček, a pořád jsem něco převážel z jednoho koutu do druhého. Vozil jsem třeba pantofle, mamince klubíčka, naše malé kotě... – zkrátka měl jsem tehdy děsně moc práce ☺. Jako dítě jsem byl na hračky strašně opatrný, úzkostlivě jsem si je hlídal, abych si je nezničil a aby mi dlouho vydržely. A ony opravdu moje dětství přežily takřka bez úhony. Paradoxně jsem si jich většinu zničil až ve věku mnohem starším, kdy jsem je bestiálně rozkuchal, protože jsem nutně potřeboval třeba motůrek na nějakou úplně jinou kravinu...

2. Dneska jsou mi hračky dost fuk. A když vidím - větší - různě v reklamách – ty současné moderní hračky, tak popravdě dnešním dětem vůbec nezávidím...
3. Vždycky jsem si strašně moc přál autodráhu a nikdy jsem ji nedostal. Jednak to byla hračka, která se v té době těžko sháněla, jednak stála dost peněz, takže byla nejspíš nad možnosti mých rodičů. No a když o tom tak přemýšlím, tak dneska už bych ji asi nechtěl, vlastně určitě nechtěl...
4. Asi nic z toho, co střílí, bouchá, z čeho teče krev všemi otvory... Myslím, že hračky by nikdy neměly mít nic společného s násilím, to do hry nepatří...

Anketu připravily Radka Křížová a Karolína Švárová, 7.C

SLOUPEČKY

Aneta Dufková, 8.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

I když jsme už dávno vyrostli z let, kdy v našem životě hrály důležitou roli hračky, přesto na některé z nich dodneška vzpomínáme a možná některé z nich pečlivě schováváme na tajném místě, protože pro nás znamenají kus krásného dětství...

ANETA

Když dneska vidím všechny ty vymakané hračky, tak skoro lituju, že už jsem tak velká! Skoro živé panenky, koníčky, dokonalé modely aut... Vždyť tyhle „živé“ hračky vám skoro nahradí kamaráda – mluví, chodí, panenky brečí, nebo dokonce vykonávají potřebu... ☺

Možná je to až trochu přehnané. Takhle děti ztrácí představivost, která je na hraní právě nejkrásnější. Vždyť třeba naše babičky (určitě jste už taky nějaké takové vyprávění slyšeli) si vystačily s jednou hadrovou panenkou a jak si s ní se svou fantazií vyhrály. No a dneska máme na výběr tolik hraček, že ani nevíme, s kterou si hrát dřív. Přesto má asi každý nějaké své oblíbené.

Já jsem si samozřejmě jako správná holka nejradši hrála s panenkami. Kam nejdál sahá moje paměť, vzpomínám si, že ve třech letech jsem dostala krásnou panenku v modrých šatech s bílými puntíky a ještě byla v růžovém kočárku! (No dobře... Přiznávám, že tak daleko moje paměť nesáhá, viděla jsem to na videu – to víte, byla jsem první dítě, takže se všechny důležité události zaznamenávaly.) S tou jsem si hrála hodně dlouho, i když jsem mezitím dostala několik dalších. Další významná panenka byla až ta mluvící...

Tenkrát to byla ještě novinka a já jsem ji prostě musela mít (naštěstí Ježíšek mé přání splnil... ☺). Jenže ostatním členům rodiny se už tak nelíbila, protože vždycky když usínala, tak museli být potichu, ale pak ji stejně vzbudili a já jsem se naštvala, takže to dopadlo tak, že jsem v ní málokdy měla baterky. Ale i bez baterek byla úžasná ☺.

Pak si vzpomínám na svou krásnou barbie v růžové krabici s oblečky, mobilem, sluchátky, hřebenem a další spoustou příslušenství. S tou jsem si hrála taky dlouho, dokud jí neupadla ruka. Už si nepamatuju, jestli jsem ji utrhla já nebo můj brácha. Bez ruky se mi už ale nelíbila. Pak jsem dostala ještě jednu, ale stejně to mělo pořád jednu vadu - chyběl mi Ken. Někdy jsem přemluvila bráchu, aby mi půjčil svou figurku Spidermana, ale to stejně nebylo ono, protože barbie byla o hlavu větší ☺.

Kromě panenek jsem si hrála i s autíčky. Občas jsme totiž s bráchou hrávali výměnný obchod – on si se mnou chvíli hrál moje hry a já pak zase jeho. Měli jsme pak vždycky problém se dohodnout, kdo bude mít jaká autíčka. Vždycky byl boj o ty nejhezčí – třeba o to žluté porsche. Anebo dobývání ostrova s pirátskou lodí, kde byl zase pirát s jednou nepohyblivou rukou, a tak jsme se opět nemohli dohodnout. Ale ve dvou byly vždycky všechny hry lepší.

No a dneska už si nehraju. Maximálně pomáhám s konstrukcí nějaké závodní dráhy, ale hrát si s ní potom? To už mě prostě nebaví. I když si občas říkám, že bych se snad ráda o pár let vrátila, abych si mohla nerušeně hrát. Tak možná, až bude někdy čas... Jen doufám, že mě nikdo neuvidí... ☺

DARKA

Začnu stejně – když dneska vidím všechny ty „vymakané hračky“, tak skoro lituju, že jsem tak velká (a dokonce o dost větší než Aneta ☺).

Na velkou panenku s dlouhými vlasy by se už nestála dlouhááánská fronta, protože před Vánocemi měli v obchodě jen dvě!!!, určitě bych ji nedostala až ve třetí třídě (kdy už jsem

si s ní vůbec nehrála) a možná bych ani neměla takovou panenku jen jednu.

Vzpomínám si ještě na jednu panenku – menší. Také měla dlouhé vlasy, jmenovala se Evička, ale hrála jsem si s ní asi tak jednou či dvakrát a pak se záhadně ztratila. Moje maminka ji dlouho hledala a dostala jsem vynadáno, že jsem ji ztratila. Jednou, to už mi bylo tak 18 nebo 19 let, dělali moji rodiče velký pořádek v sekretáři a vyhazovali odtud nepotřebné věci. A na hromádce mezi nepotřebnými věcmi se ocitlo i ozdobné pouzdro od láhve staré whisky. Tatínek s ním však prozřetelně ještě před tím, než ho vyhodil do popelnice, zaklepal a... ono v něm něco chrastilo. Tušíte správně... Byla to Evička, ale dodnes je nám všem záhadou, jak se tam vzala, protože, když jsem ji ztratila, bylo mi asi 5 let ☺.

Vůbec nejvíc jsem si jako malá vyhrála asi s tzv. „oblíkačkami“ – vystřihovacími panenkami z papíru, kterým se daly dokreslovat a vystřihovat šatičky. Moje nejmilejší panenka je měla v obrovské krabici od bot, protože jsem jí pořád vyráběla nové a nové...

A kromě „oblíkaček“ mě hodně zajímala autíčka. Dneska mám tu výhodu, že svoji vášeň pro „angličáky“ můžu maskovat. Vždyť mám přece doma syna, který je sbírá... Ale stejně - když je v obchodě vybírám a hledám značku a typ autíčka, co ještě nemá (nebo mám napsat spíš nemáme?☺), je to nádhera! I když pak doma naoko nadávám, že jich máme tolik, že o ně zakopáváme ☺.

Na druhou stranu se mi zdá, že dnes většina hraček neposkytuje dětem žádnou fantazii. Všechno má spousty baterek, čudlíků, hejblátek, mluví to, jezdí to, chodí to, píská to... ale prostor pro skutečné hraní a nápady se tím podle mne zmenšuje. Baterky dojdou, pískátko se rozbije a mrňousek je zoufalý z toho, že si nemůže hrát, že je to „obitý“ a ani ho nenapadne, že by se s autíčkem dalo jezdit i bez baterek, s panenkou si hrát i bez toho, že by neplakala...

Hraní totiž není o hračkách, ale o hravosti. A ta by se s věkem neměla vytrácet. Vždyť i dospělí si můžou hrát, se spoustou věcí si i parádně vyhrát a zablblnout si jak malé děti. Neříká se tomu koření života?

PUCLYMPIÁDA

Zdeněk Havlík

3. ROČNÍK TURNAJE ČASOPISU
PUCLÍK VE SKLÁDÁNÍ PUZZLE

POTŘETÍ

22. února 2012 uspořádal školní časopis Puclík pro žáky 4.-9. tříd 3. ročník soutěže ve skládání puzzle.

Úkolem soutěžících bylo v časovém limitu patnácti minut poskládat co největší část výsledného obrázku, který byl v letošním roce poměrně obtížný. Hodnotil se počet správně poskládaných dílků, a protože několika účastníkům se povedlo ve vymezeném čase poskládat celý obrázek, rozhodoval také čas.

V kategorii **žáků 1. stupně** si nejlépe vedla **Viktorie Jizbová z 5.B**, druhé místo obsadil Jan Bartoň z 5.A. Na **druhém stupni** dosáhla nejlepšího času **Iveta Henychová z 8.B** a stala se tak zaslouženě vítězkou letošní soutěže. Na druhém místě jen s malým časovým odstupem skončila Marta Tulisová z 8.C a třetí příčka žebříčku patří Ivaně Staré z 8.B. Všem soutěžícím děkujeme za účast.

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

POZVÁNKA

Vy, kteří pravidelně čtete příspěvky žakovské knihovny, jistě víte, že letos vás zvou na zajímavé výstavy, jenž se konají na celém území České republiky. První směřovala do Prahy do Nové budovy Národního muzea. Tentokrát vás budu lákat opět do Prahy, ale na jiné místo, konkrétně do kaple sv. Kříže na II. nádvoří Pražského hradu.

SVATOVÍTSKÝ POKLAD

VÝSTAVA – KAPLE SV. KŘÍŽE – II. NÁDVOŘÍ PRAŽSKÉHO HRADU – 16. 12. 2011-16. 12. 2021

Po více než 20 letech se vrací stálá expozice Svatovítského pokladu. Přípravě expozice předcházelo kompletní restaurování historického exteriéru i interiéru kaple sv. Kříže, která byla postavena po polovině 18. století.

Někdejší výstava Svatovítského pokladu v kapli sv. Kříže z roku 1961 byla uzavřena kvůli nevyhovujícím bezpečnostním podmínkám na počátku 90. let a vystavené předměty byly uloženy v tzv. Hilbertově kletnici v katedrále sv. Víta. Poklad jako celek nebyl od té doby přístupný veřejnosti.

Metropolitní kapitula u svatého Víta spolu se Správou Pražského hradu připravila expozici, jejíž součástí jsou liturgické předměty nedošlé ceny. Jedinečný chrámový poklad vyniká nejen svou krásou, ale také svým stářím. Nejstarší části spadají až do doby knížete Václava.

Tajemstvím opředený svatovítský poklad byl očím návštěvníků katedrály vždy skrytý. Mezi nejvýznamnější exponáty

patří část zbroje sv. Václava z 9. století a svatoštěpánský meč s vyřezávanou rukojetí. Součástí sbírky je i Mojžíšova hůl nebo závoj, který podle tradice patřil Panně Marii.

Vy si však budete moci prohlédnout i korunovační **ostatkovy kříž** ozdobený vzácnými antickými a raně středověkými kamejemi. Korunovační kříž,

který získal Karel IV., byl už za jeho vlády považován za nejvýznamnější předmět království. Kříž skrývá hřeb z Kristova kříže zasazený do zlata, dřevo z kříže, trn z koruny a kus houby, kterou římský voják namočil do octa a podal Ježíši.

Tím nejvzácnějším jsou však relikvie světců, které jsou umístěny v drahocenných schránkách. Patří mezi ně i lebka svatého Václava, která bývá vidět každoročně při Svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi.

V průběhu staletí byl poklad obohacován četnými dary a naopak utrpěl ztráty v obdobích válek a nepokojů. Do dnešních dnů se dochovalo více než čtyři sta předmětů, na vaše oči čeká přibližně sto čtyřicet z nich.

Času máte tentokrát opravdu dost - otevřeno je denně od 10.00 do 18.00 hodin až do 16. prosince 2021, maximální kapacita objektu je z bezpečnostních důvodů 45 návštěvníků.

JE LIBO JITRNIČKU?

PUCLÍKŮV KOMIKS

Erik Havlík z 8.C, náš exkluzivní redakční komiksový kreslíř ☺, zachytil další školní příhodu – tentokrát to byl skoro úplateček v podobě zabíjačkových dobrot, kterými jedna nejmenovaná třída obdarovala jednoho nejmenovaného pana učitele ☺...

ŠKOLNÍ SBĚR

Mgr. Pavlína Poláčková

POLOLETNÍ VÝSLEDKY

Polovina školního roku je za námi, a tak je vhodná doba k tomu, abychom se podívali, jak si vedeme ve sběru jednotlivých materiálů. Výsledky jsou to opravdu skvělé. Děkuji všem, kteří se do sběru zapojili a pomohli k dosažení čísel, jenž vyplňují následující tabulku. Údaje jsou v **kilogramech**.

TŘÍDA	POMERANČ	CITRON	VÍČKA PET	BATERIE	HLINÍK	CD/DVD	PAPÍR
1.A	2,55	0,20	9,10	4,10	5,60	0,60	262,50
1.B	9,20	0,30	41,40	10,00	9,30	1,00	726,00
2.A	11,70	1,00	34,00	14,70	5,50	0,00	528,00
2.B	8,25	0,85	48,30	2,15	4,60	0,30	561,00
3.A	4,80	0,25	32,20	0,10	0,10	0,00	537,00
3.B	3,50	0,30	35,00	11,60	4,30	0,60	187,50
4.A	13,10	0,65	44,50	13,20	8,90	0,70	822,00
4.B	7,85	0,30	37,60	5,40	4,05	1,25	567,00
5.A	3,75	0,80	60,20	12,30	8,35	0,05	235,00
5.B	9,80	0,60	69,90	2,90	8,50	1,00	1 814,50
1. stupeň	74,50	5,25	412,20	76,45	59,20	5,50	6 240,50
6.A	4,25	0,00	5,15	4,05	13,20	0,40	440,00
6.B	2,25	2,15	28,20	0,60	0,15	0,50	209,50
6.C	11,00	0,00	67,00	14,40	3,65	0,82	246,00
7.A	1,80	0,00	8,10	0,30	0,00	0,05	159,00
7.B	7,80	1,85	29,20	43,30	0,20	0,40	876,00
7.C	3,00	0,35	15,20	3,80	0,80	0,10	1 388,00
8.A	3,90	0,35	12,70	0,00	0,55	0,00	511,00
8.B	5,35	0,00	9,90	5,90	0,35	0,00	284,50
8.C	5,50	0,40	38,95	0,10	0,45	0,10	259,00
9.A	0,10	0,00	16,60	0,60	0,20	0,80	193,00
9.B	0,10	0,00	30,30	0,20	0,00	0,00	135,00
9.C	1,20	0,00	1,50	0,00	0,05	0,20	289,00
2. stupeň	46,25	5,10	262,80	73,25	19,60	3,37	4 990,00
ředitelna	2,75	0,00	5,50	7,00	1,00	0,00	4 236,00
sborovna	0,20	0,00	10,30	1,00	0,40	0,00	38,50
družina	1,90	2,37	6,67	0,62	3,45	0,15	631,00
jídelna	0,45	3,40	0,80	0,00	0,00	0,00	385,00
příznivci	0,00	0,00	42,00	0,00	0,20	0,00	5,00
Slavkovice	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
CELKEM	126,05	16,12	740,27	158,32	83,85	9,02	16 526,00

Vzhledem k tomu, že v tomto školním roce přibyl do našich sběrových aktivit ještě **hliník**, je nejvyšší čas si o něm něco říci...

HLINÍK

- latinsky **aluminium**, označení Al – je třetím nejrozšířenějším prvkem na Zemi
- název dostal podle vesnice Les Baux de Provence v jižní Francii, kde jej v roce 1821 objevil geolog Pierre Berthier
- z chemického pohledu vyniká kujností a odolností vůči korozi, výbornou tepelnou a elektrickou vodivostí, která mu zaručila kariéru v kabelovém průmyslu (než ho nahradila měď)
- vyrábí se z bauxitu těženého v povrchových dolech, jedná se o horninu – směsici několika minerálů
- proces jeho výroby je velmi energeticky i finančně nákladný
- pronikl i do potravinářského průmyslu, především do průmyslu obalového
- ze čtyř tun vytěženého bauxitu se získá přibližně jedna tuna čistého hliníku a tři tuny odpadu (jednou z odpadních látek, které vznikají ve velkém množství při výrobě hliníku, je červený kal)
- ložiska se nacházejí v rovníkových oblastech, zakládání dolů je proto bohužel často spojeno s ničením tropických pralesů (Guinea, Čína, Indie, Brazílie, Jamajka)
- největším světovým producentem je Austrálie
- současná roční výroba hliníku z bauxitu se pohybuje kolem 130 000 000 tun
- ve strojírenství se využívá při výrobě automobilů, ale i lodí a zejména letadel, jejichž trupy jsou z hliníkových slitin
- na jeden osobní automobil se spotřebuje kolem 130 kg hliníku a na dopravní letadlo střední velikosti kolem 25 tun

Proč sbíráme tenkostěnný hliník (takové je odborné označení pro jogurtová víčka, obaly od čokolád...)? Odpověď je jednoduchá - na skládkách se totiž nerozkládá. Jak se zpracovává?

- a) **drcení** - z toho následně vzniká hliníkový prášek a granule, tento polotovár se pak uplatní jako redukční činidlo při výrobě oceli
- b) **slisování fólií**, které pak umožní přetavení na hliníkovou slitinu či granule

Jak ho bezpečně poznáme? Na obalu najdeme vyobrazenou tuto značku ALU 41. Je to šedý, měkký nemagnetický materiál. Při jeho identifikaci nám pomůže magnetka - magnetismus se zde neuplatní. Když obal pokrčíme, drží svůj tvar a dá se lehce trhat.

Co tedy patří do hliníku k recyklaci?

- plechovky od piva, limonád, energy drinků
- plechovky od deodorantů, holicích pěn (pánských i dámských)
- svrchní ALU fólie od jogurtů, pomazánek, sýrů...
- alobal (např. hliníkové fólie od čokolád)

- šroubovací ALU víčka od nápojů, olejů, apod.
- víčka zavařovacích sklenic typu „omnia“
- hliníkové nádoby (přístroje, hrnce, ešusy, konvice...)

Co nepatří do hliníku k recyklaci, ale hliník obsahuje?

- obaly od léčiv, kde druhou polovinu tvoří plast
- obaly od žvýkaček, másla, margarínu, vnitřní obaly cigaret - směsný odpad
- nápojové kartony, vrstvené obaly – např. od instantních polévek
- veškeré další obaly, ve kterých je hliník neoddelitelně spojen s jiným materiálem
- pokud při zmáčknutí obalu, který je hliníkově stříbrný, se po uvolnění obal opět vrátí do svého původního tvaru, je v něm zastoupení hliníku tak malé, že není možné tento obal dále zpracovávat (např. obaly od kávy)

KVÍZ

Zpracovatelským firmám pomůže, pokud obal zbavíme zbytku potravin i papírových nálepek. Doufám, že jste pozorně četli a závěrečný kvíz pro vás budou hračkou. Do jakého druhu odpadu patří následující výrobky z hliníku? Přiřaďte tedy správné odpovědi:

1. vyřazené hliníkové střešní šablony
- 2.lobal od čokolády
3. obal od žvýkaček
4. hliníkové lyžařské hole
5. nápojový karton od mléka
6. vrah starého rádia se základovou deskou z hliníku
7. svrchní ALU fólie od jogurtů, pomazánek apod.

.....

A - směsný odpad

B - speciální kontejner na kartony nebo směsný odpad

C - tříděný hliníkový odpad

D - kontejner na elektrošrot nebo sběrný dvůr

(Správné odpovědi: 1C, 2C, 3A, 4C, 5B, 6D, 7C)

ADOPTCE NA DÁLKU

Mgr. Pavlína Poláčková

VŠUDE TAM, KDE JE ČLOVĚK, JE MÍSTO PRO DOBRÝ ČIN

Těsně před Vánocemi přišel z Indie dopis od Kirana Kumara, ve kterém reaguje na náš poslední pozdrav...

Drazí přátelé!

Dostal jsem váš dopis a nesmírně rád jsem se o vás vše dozvěděl. Jsem velmi vděčný všem dětem, které mě podporují. Byl jsem překvapen, že toho tolik dělají, aby mi pomohly s mým studiem. Moc je všechny zdravím.

Má studia dvanáctého ročníku pokračují dobře. Měli jsme zkoušky v srpnu a krátké prázdniny v říjnu. Tento rok je pro mě kritický. Musím se zlepšit ve svých studiích, abych mohl dosáhnout svých plánů. Budu se snažit dobře studovat a dále se zlepšovat. V březnu 2012 budu psát Board Exams (testy podobné vaší maturitě).

V říjnu, v době mých krátkých školních prázdnin, mě společenství zajišťující studium pozvalo na jednodenní tábor. Na táboře jsem si užíval různé hry, písničky a také soutěže. Po hezkém obědě jsme měli třídní setkání a učili jsme se nějaké věci o „životě založeném na hodnotách“. Society uncle (doslova přeloženo „komu-

nitní strýček“) nám vysvětlil mnoho věcí ohledně různých druhů hodnot: osobní hodnoty, společenské hodnoty, náboženské hodnoty a komunikační hodnoty. Měli jsme na tato témata debaty a diskuze. Bylo zajímavé znát názory ostatních dětí. Velmi jsem si to na táboře užil.

V loňském roce byly průměrně silné monzuny. Farmáři tak očekávají dobrou úrodu. Ceny jídla se ale bohužel zvedly. Předtím než uzavřu tento dopis, přál bych si vyjádřit svou radost nad přicházejícími svátky (dopis přišel těsně před Vánocemi). Posílám vám své vánoční a novoroční pozdravy spolu s členy mé rodiny.

Kiran

Na dopis tentokrát odpovídali žáci 6.C – psali o vánočních zvycích v České republice, jak jsme je prožívali na naší škole včetně výzdoby, a v neposlední řadě odešlo i přání ke Kiranovým narozeninám. Díky paní sekretářce Libuši Bukáčkové a jejímu sponzorskému daru, který sehnala, jsme poslali dárek v podobě trička a kšiltovky (víc raději ne, aby to ostatním dětem nebylo líto).

ZAMYŠLENÍ...

Přemýšlela jsem, co se tak hodí do 21. století... Jaké problémy jsou aktuální a jaké záležitosti hýbou světem. Pomalu jsem procházela internet a hledala nějaký nápad, z nudy a dlouhé chvíle jsem zadávala do vyhledávače různá slova a pomocí aplikace „zkusit štěstí“ jsem čekala na výsledek. Začínala jsem u slov ekologie, životní prostředí a končila pojmem bio...

Ale pak mě napadlo - počkat, já přece vůbec nemusím psát o něčem zeleném, zdravém nebo o něčem, do čeho se nepřidávají žádná „éčka“, moje slova nemusí mít podtext ekologie nebo něčeho s předponou bio. Já přeci můžu psát o něčem ze života. Můžu psát o pocitech, o nadějích, o zklamáních, ale i o věcech, které hýbou společností, ale nikdo nemá moc odvahy vyndat je na povrch.

Po téhle myšlence mě napadlo jediné slovo. Anorexie. Je to téma, které se týká stále více mladých dívek, ale bohužel i chlapců. Kdo by tušil, že osm písmenek a jedno jediné slovo v sobě skrývá tolik hrůzy, strachu, beznaděje, negativy a v některých případech i smrt. Stále více mladých dívek řeší to, kolik jejich váha ukazuje na displeji, to, jaké číslo kalhot oblíkají, a to, kolik měří obvod jejich pasu. Některé z nich se zastaví na rozumné hranici a ví, kdy přestat, ale takových je málo.

Většina z nich bohužel nevidí konec, a čím víc klesá jejich hmotnost, tak tím větší cíle si dávají. Ze začátku je to pět kilo, později patnáct a nakonec se z toho stává boj o holý život, boj o každé spolknuté sousto, boj o každou přijatou kalorií, boj na život a na smrt. Hranice mezi zdravou štíhlostí a anorexií je opravdu tenká... Ovšem ukažte mi dívku, která je spokojena s tím, jak vypadá, dívku, která při pohledu do zrcadla vidí krásu a pohodu. Znáte ji? Pokud ano, ta dívka je zázrak.

Když jsem do vyhledávače zadala heslo „jak se stát anorektičkou“, vyjelo mi neuvěřitelných 25 000 000 stránek a blogů a na téma dieta něco málo přes 31 800 000! A to jsem zaškrtnula pouze stránky česky. Asi si nikdo neuvědomuje závažnost tohoto slova, ale je opravdu velká a stále stoupá. Já se rozhodla o tomhle napsat, protože moje pocity jsou smíšené. Možná to neotisknou, možná ano, ale každopádně si myslím, že je to téma, které hýbe světem, hýbe rokem

2012 a hýbe 21. stoletím. Je to téma, kterému se mnozí vyhýbají jako čert kříži. Chci to změnit, chci, abyste se nebáli mluvit, nebáli se otevřít oči, uvědomit si problém a začít bojovat. Čím dřív, tím líp...

O to větší jsou šance, že jednou už nebudeme muset řešit váhu ani kalorie, že člověk bude šťastný, zdravý a v pohodě. Mladé dívky nebudou nosit v hlavě tabulky s kaloriemi a nebudou oblíkat rifle velikosti 25. Nemůžu odsoudit všechny, některé mají ten „dar“ být štíhlé od přírody. Některé se ale k váze 45 kilo na 170 cm bohužel propracovávají a neví, kdy přestat. Pohled na vychrtlé nohy, vystouplá žebra a lící kosti mě začíná děsit. A asi vím z vlastní zkušenosti proč...

Zkusme se jenom zamyslet. Nic víc, nic míň. Napsala jsem o tomto 500 slov, otázkou zůstává, zda to k něčemu bude. Já doufám, že ano...

Vendula Svobodová, 9.B

MINIANKETA...

Jak dlouho byste vydrželi bez elektřiny?

Asi tak týden...

Štěpán Kutílek, 7.B

Týden, víc ne...

Martina Tatíčková, 9.A

Maximálně den...

Markéta Novotná, 6.B

Asi dlouho...

pan učitel Dušan Matejka

Ani sekundu...

Andrea Puškášová, 9.B

Moc dlouho ne, protože bych nemohl vařit a umřel bych hladu...

pan učitel Petr Smékal

Hodinu, víc ne...

Aneta Peňázová, 9.B

Půl hodiny...

Renata Lopraisová, 5.A

Moc dlouho ne, sotva den...

Ondřej Ševčík, 7.C

Dva dny...

Leona Vedmochová, 8.B

.....
*Renata Sobotková
Aneta Slámová*

EKOŠKOLA ZNOVU PO DVOU LETECH

Letošní práce školního Ekotýmu se nese v jediném duchu. Obhájit titul Ekoškola, který nám byl na dva roky propůjčen...

Pamatuji si, jak jsem před čtyřmi lety v září začala chodit do Ekotýmu a před námi stála ta veliká věc. Analýza školy. Tenkrát bylo všechno jinak, my byli menší a o tom, jak se škola analyzuje, jsme neměli ani ponětí. Ale dnes je to jinak. Troufnu si říct, že jsem asi nejstarší a nejdéle fungující členka Ekotýmu, alespoň toto pololetí. Takže co je pro někoho letošní premiérou, já již znám. Ale nepředbíhejme...

Než nám, jak všichni doufáme, bude titul znova propůjčen, škola musí projít kvalitní a rozsáhlou analýzou, která musí být provedena opravdu důkladně. Analýza je rozdělena do čtyř částí - odpady, voda, energie a životní prostředí. Jelikož Ekotým čítá větší množství žáků, každý je přidělen do určité skupinky a věnuje se pouze svému okruhu. Ale abyste si nemysleli, práce to není lehká. Informace se totiž nedají natipovat, musejí být přesně podloženy, a tak každodenně otravujeme pana školníka, pana zástupce, ale i paní kuchařky nebo uklízečky, abychom potřebné údaje zjistili. Paní učitelka je každému k ruce, a tak když něco nejde, ví, jak pomoci.

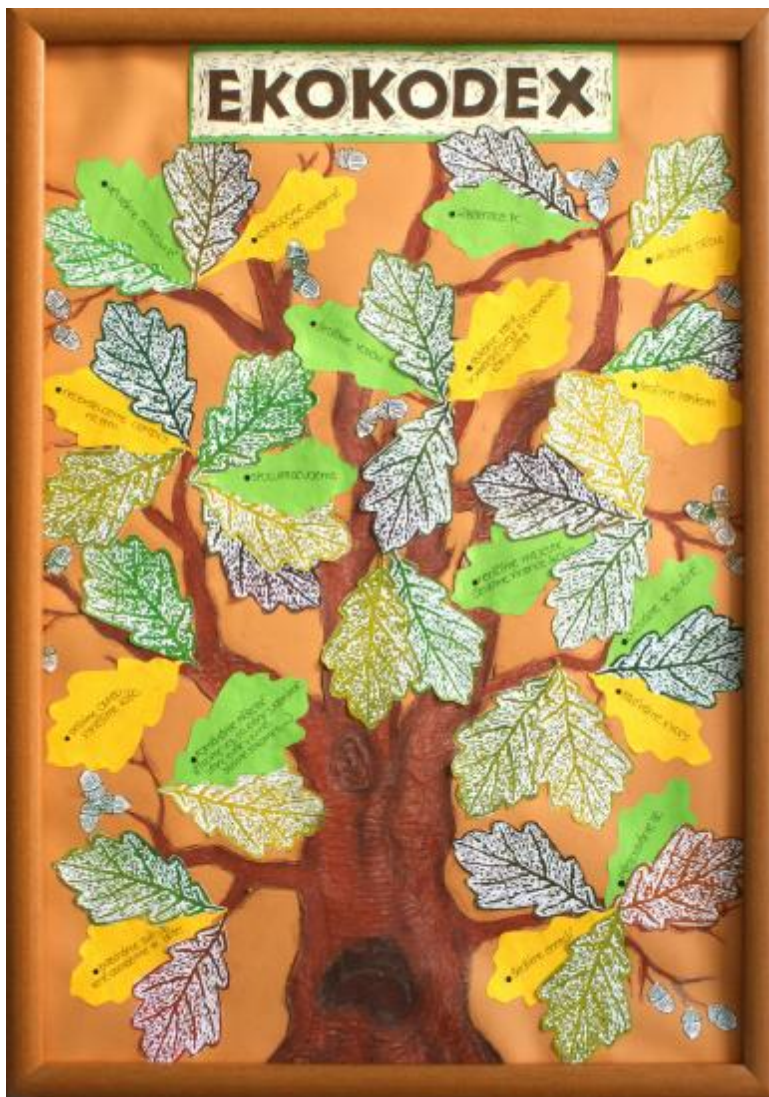
Pokud se vše znovu podaří, bude na školu pozván audit, který naši budovu prozkoumá opravdu od sklepa po půdu. My doufáme, že vše dopadne tak jako před těmi dvěma lety a vlajka Ekoškoly bude opět zdobit přizemí naší školy.

Vendula Svobodová, 9.B

ZNÁTE ŠKOLNÍ EKOKODEX?

Dva roky, na které jsme měli propůjčený titul Ekoškola, utekly jako voda, a tak nás v letošním školním roce čeká jeho obhajoba. Ekotým má plné ruce práce s přípravami na audit, a tak by bylo potřeba zopakovat si i náš Ekokodex. Co to vlastně je? **Je to soubor pravidel, podle kterých bychom se všichni měli v naší škole chovat.** Vznikl na základě vašich nápadů a námětů již před dvěma roky a je umístěn v přízemí hned vedle vlajky Ekoškoly.

- zhasínáme světla, když odcházíme ze třídy
- třídíme odpad, vynášíme koše
- neodhazujeme odpadky na zem
- šetříme energii
- neničíme majetek
- hibernujeme PC
- šetříme vodou
- Větráme efektivně
- zaléváme kytky
- uklízíme třídu
- sbíráme papír, pomerančovou a citrónovou kůru, víčka, baterie, CD, hliník
- kopírujeme oboustranně
- šetříme papírem
- pomáháme přírodě (čistíme les, studánky, krmíme lesní zvěř v zimě, sázíme stromky...)
- spolupracujeme
- chováme se slušně
- přezouváme se

Mgr. Martina Janíčková

Víte, že...

podle www.ekolampov.cz
připravily Ekodrbny

• Evropské lesy zaplavila přemnožená divoká prasata, která ve velkém ničí zemědělcům úrodu, a myslivci proto mají plné ruce práce. Jen v Německu během minulé lovecké sezóny zastřelili 585 000 divočáků, půl milionu zvířat ulovili francouzští myslivci a 140 000 kusů černé zvěře zastřelili myslivci v Polsku...

• Podle amerických vědců vede změna klimatu ke zmenšování tělesných rozměrů zvířat. Ukazuje to alespoň případ nejstarších koní, kteří se v období růstu teplot zmenšili, a jakmile se ochladilo, jejich tělesné rozměry vzrostly. Podle floridských výzkumníků by tento princip měl fungovat i dnes...

KRMENÍ LESNÍ ZVĚŘE

9. prosince 2011 se žáci Ekotýmu spolu s paní učitelkou Janíčkovou a žáci 5.B s paní učitelkou Poláčkovou vydali do lesa Ochoza s jasným cílem. Krmelec...

Počasí nám nepřálo. Bylo deštivo, zima a mlha, ale ani to nás neodradilo, abychom lesní zvěři nedonesli pár drobností. No, drobností, jak se to vezme... Chleba bylo požehnaně a jablek a kaštanů také, takže to pomalu nebylo kam dát. Paní učitelka pořídila pár fotek a vydali jsme se na cestu zpět, protože opravdu nebylo pěkně.

Čekala nás totiž ještě další zastávka v podobě zdobení stroměčku - samozřejmě eko materiálem, který přírodě neublíží. Vybrali jsme celkem pěkný stroměček, na který každý zavěsil svůj burák či šišku, kterou paní učitelka opatřila provázkem. Později jsme si rozdali prskavky, aby mohl mít každý své přání.

A jako finální tečka nás čekalo pouštění balónů štěstí. Každý si napsal své přání a paní učitelka balón poslala k oblakům. Akce to byla dobrá, jen mě mrzí, že pro mě již poslední...

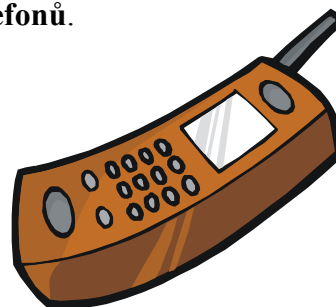
Vendula Svobodová, 9.B

VĚNUJ MOBIL

Naše škola se v letošním školním roce zapojila do druhého kola soutěže „Věnuj mobil“ v rámci programu Recyklohraní.

A i když jsme do našeho loňského výsledku – 155 odevzdaných mobilních telefonů měli letos daleko, zúčastnili jsme se a přispěli tak - jak se říká - „svou troškou do mlýna“ k udržitelnému rozvoji naší země. Podařilo se nám shromáždit **42 mobilních telefonů**.

1. A	3 kusy	6. B	1 kus	sborovna	1 kus
1. B	2 kusy	7. B	6 kusů	ředitelna	4 kusy
2. A	3 kusy	7. C	2 kusy		
2. B	3 kusy	8. A	1 kus		
3. A	3 kusy	8. B	4 kusy		
3. B	6 kusů	8. C	1 kus		
5. B	2 kusy				

Mgr. Martina Janíčková

PLÁN EKOLOGICKÝCH ČINNOSTÍ NA 2. POLOLETÍ ŠKOLNÍHO ROKU 2011-2012

- schůzky ekotýmu - plánování a realizace aktivit, příspěvky do školního časopisu, aktuality, informace
- Ekoškola - přípravná fáze pro obhájení titulu, srovnávací analýza ekologického provozu školy, příprava na audit
- žádost o obhájení titulu Ekoškola – audit, sepsání závěrečné zprávy, žádost
- Zapojte se! - grantová výzva
- Dravci - výukový program zaměřený na dravce a sovy
- zeleň ve škole - přesazování a obnova pokojových rostlin ve škole
- žižalárium - péče o žižalárium, výuková ukázka tvorby humusu a významu žižal v přírodě
- První pomoc do škol (projekt kraje Vysočina) - výukový kurz poskytování první pomoci
- Mladý zdravotník - okresní soutěž
- Mladý zahrádkář - okresní soutěž
- Den Země - školní akce ke Dni Země
- ekologická olympiáda - soutěž ke Dni Země
- Světový den vody - školní akce ke Světovému dni vody
- čistírna odpadních vod - exkurze
- čištění studánek, čištění lesa - studánka Vratislávka a Pernovka, les Ochoza
- biologická olympiáda - školní kolo, okresní kolo kategorie C, okresní kolo kategorie D
- ekologická exkurze pro Ekotým
- sběr pomerančové a citrónové kůry
- sběr víček od PET lahví
- sběr papíru
- sběr vysloužilých CD a DVD nosičů
- sběr vysloužilých baterií - Recyklohraní
- sběr hliníku
- sběr vysloužilých drobných elektrospotřebičů - Recyklohraní

FÓRKY

Petr si potěšká Jardovu aktovku a konstatuje: „Máš ji těžkou jako prase!“ „Nediv se - mamka mi k svačině nabalila vepřové řízky.“

Příběhne Pavlík domů: „Potřebuji honem stovku, někdo ve třídě rozbil okno – ale neudělal jsem to schválně!“

Volá Pepíček do školy: „Můžete omluvit mého syna, dnes nepřijde do školy, je nemocný.“ „A kdo volá?“ „No kdo - přece můj otec!“

„Mami, co ukážeme tatínkovi jako první - díru v koberci, tvůj nový klobouk, nebo mou žákovskou knížku?“

V zoologické zahradě strčí pán čápovi láhev slivovice, spiklenecky na něj mrkne a zašeptá: „Tak jasný, jo? Kluka!“

„Ty kytky jsou ale nevděčné rostliny,“ rozčiluje se stará paní, „líju jim koka kolu, limonády a já nevím co a ony si klidně pojdou!“

Potkají se dva hrášky na talíři a jeden povídá: „Neviděli jsme se už někde?“ Druhý na to: „Jo. Myslím, že jsme byli ve stejné konzervě!“

„Žahla mě vaše včela!“ rozčiluje se soused na včelaře. „Která? Ukažte mi ji, hned jí vyhubuju!“

„Ti lidé jsou ale padavky,“ bučí si na pastvě kráva. „Já mám trávu od rána do večera a jim stačí pár vdechů a už jsou úplně mimo!“

Na vesnici: „Slyšela jsem, že jste pojmenovali husy. Jak se vám to osvědčilo, sousedko?“ „Výborně, podívejte se sama. Táhle běží Peřina, to vedle je Polštář...“

Baví se dva myslivci: „Můj Azor je, kamaráde, velice inteligentní tvor.“ „Taky jsem si všiml. Kdykoliv zamíříš, lehne si za nejbližší strom!“

„Chlapečku, proč koušeš toho psa?“ „Prosím, on začal.“

Martin Rajgl - Bára Křížová

KAM S ODPADEM?

PAPÍR

Do kontejnerů na papír můžeme vhadzovat noviny, časopisy, kancelářský papír, reklamní letáky, knihy, sešity, krabice, lepenku, karton, papírové obaly (např. sáčky), obaly s recyklačním symbolem a kódem PAP 20, 21 nebo 22. Do kontejnerů na papír se nehází mokrá, mastný nebo jinak znečištěný papír, uhlový a voskovaný papír a vícevrstvé obaly.

SKLO

Do kontejnerů na sklo je u nás možno vhadzovat nevratné láhve od nápojů, skleněné nádoby, skleněné střepy, obaly s recyklačním symbolem a kódem GL 70, 71, 72. Do kontejnerů na sklo nevhadzujeme keramiku, porcelán, autosklo, zrcadla, lahvičky od léčiv, žárovky a zářivky.

PLASTY

Do kontejnerů na plasty je u nás možno vhadzovat stlačené PET láhve, kelímky, sáčky, fólie, výrobky a obaly z plastů, polystyrén, obaly s recyklačním symbolem a kódem PET, HDPE, LDPE, PP, PS 1, 2, 4, 5, 6. Do kontejnerů na plasty se nehází novodurové trubky, guma, molitan, PVC, nádobky od léčiv, vícevrstvé obaly, linolea, pneumatiky, obaly od nebezpečných látek (motorový olej, chemikálie, barvy apod.).

Z kontejnerů odpadky putují svozovými auty na třídící linky, kde odpad pracovníci třídí RUČNĚ! Často se v kontejnerech na plasty či na papír objevují uhynulá zvířata, popel a podobně. Myslím, že bychom se měli zamyslet, zda třídíme správně. Snad to není tak těžké...

Martina Tatíčková, 9.A

- sběr vysloužilých mobilních telefonů v rámci projektu Věnuj mobil (2. kolo) - Recyklohraní
- projekt Bez práce nejsou koláče - práce na projektu, pracovní listy, odeslání závěrečné zprávy
- Recyklohraní - aktuální úkoly, Ekoabeceda
- krmení lesní zvěře
- beseda o myslivosti
- využívání naučné stezky
- osvěta, propagace
- Ekofanda - ekologická rubrika ve školním časopise
- Ekopolis - ekologická hra
- Ekopolis – zaškolení nových učitelů, seminář ke hře Ekopolis, ukázka hry
- vzdělávání učitelů v oblasti ekologické výchovy, seminář evoluce, seminář k Ekoškole
- projekt Les ve škole, škola v lese
- exkurze - třídící linka odpadních plastů ve Žďáře nad Sázavou
- výtvarné práce - zapojení se do aktuálních soutěží s ekologickou tematikou
- různé - aktuální nabídka či průběžné návrhy Ekotýmu

Mgr. Martina Janíčková

www.terezanet.cz

SKUTEČNÝ DÁREK

Mgr. Pavlína Poláčková

LETOS PODRUHÉ JSME PODPOŘILI PROJEKT SPOLEČNOSTI ČLOVĚK V TÍSNI

Díky našim sběrovým aktivitám (papír, sušená pomerančová a citrónová kůra, víčka od PET lahví a hliník) a takto získaným finančním prostředkům pomáháme, seč nám síly stačí.

Během druhého adventního týdne proběhla na celé škole anketa (připojily se i děti ze Slavkovic), ve které se rozhodlo o tom, že bude již podruhé (poprvé to bylo v předvánočním období roku 2010, kdy jsme darovali kozu), podpořen projekt Společnosti Člověk v tísni, jenž se snaží mimo jiné co nejefektivněji pomoci v chudých zemích Afriky nikoliv formou peněz, ale konkrétní věcí, konkrétním lidem.

Opět jsme si vybrali z programu OBŽIVA, který pomáhá lidem postavit se na vlastní nohy, jehož konečným cílem je, aby se lidé uživilí v budoucnosti sami a svým přiči-

něním. Podporuje ty, kteří vlivem přírodní katastrofy či místní válkou ztratili možnost živit sebe a své rodiny.

Hlavním dárkem se s obří převahou hlasů stala kráva, která byla doplněna ještě dalšími menšími dárky v podobě dvou šicích strojů.

Kráva poputuje na Srí Lanku (demokratická socialistická republika, ostrovní stát v jihovýchodní Asii), kde v roce 2009 skončila táhlá občanská válka. Od té doby se tisíce tamilských rodin navrátilo bez jakýchkoliv prostředků do svých poničených domovů a my tímto pomůžeme rodinám obnovit jejich původní životy.

Šicí stroje zamíří buď do Konga (demokratická republika ve střední Africe) nebo do Namibie (jižní Afrika), kde je dostanou chudé ženy, jenž takto pracují a zajišťují obživu pro své děti.

Doufejme tedy, že dárky nejen potěšily, ale splní i výše uvedený účel, neboť financemi nelze pomáhat donekonečna. Je samozřejmě jasné, že nepomůžeme všem, kteří to potřebují, ale i malá pomoc je pomoc, takže vám všem děkuji, protože bez vašeho aktivního přístupu bychom pomáhat nemohli.

darovací
Certifikát

www.skutecnydarek.cz

Tento certifikát má hodnotu jednoho švicí a zabaví krávy. Určitě by se Ti nevěřilo ani do obědů, ani do lázní, a proto můžeš si dovézt tento darovací certifikát. Díky pomoci šicích dárek nakoupí člověk v tísni tato užitečná zařízení pro stovky rodin na Srí Lance. Tato země byla v posledních letech postihována nejen vlnou hladovění, ale i válkou, která těžce rodin připravila o možnost se uživit.

Darovaná kráva znamená pro chudé rodiny zdroj příjmu. Každý rok má jedno nebo dvě telata, která si rodina nese, nebo vymění na trhu za boty, oblečení nebo třeba muzku.

Doufám, že i Tyb přinese tento dárek stejný potěšení jako dětem na Srí Lance, které hladou mají přitřást mléko.

darovací
Certifikát

www.skutecnydarek.cz

MASOPUST VE 3.A

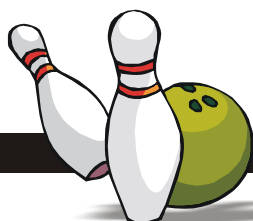
Mgr. Jaroslava Truksová

TROCHU JINAK

V úterý 21. února 2012 jsme si ve 3.A užili trošku netradiční vyučování. Vrcholilo masopustní období, které začíná na Tři krále a končí Popeleční středou, která letos připadla na 22. února. Pojali jsme to tentokrát trošku netradičně a všichni jsme usedli do lavic jako klauni.

První hodinu jsme začali karnevalovou básničkou. Během celého dopoledne jsme pracovali s klaunskými pracovními listy z matematiky a českého jazyka, naučili jsme se karnevalovou písničku, zahráli si na kapelu, na řemesla, dozvěděli se něco o práci klaunů, skládali jsme puzzle s klaunem a samozřejmě jsme i malinko mlsali – svačinu nám zpestřila barevná srdíčková bábovka.

Poslední hodinu jsme pracovali s interaktivní tabulí, kde se děti dozvěděly něco o historii masopustu, maskách a masopustních zvycích.

LABUTÍ JEZERO

Václav Šebek, 8.B

MEZI KUŽELKAMI

31. ledna 2012 se žáci 8.B vypravili do Penzionu Vrchovina v Novém Městě na Moravě na bowling. Prvně jsme se museli přezout do bowlingové obuvi a pak jsme se rozdělili do tří skupin, neboť jsme měli objednané jen tři dráhy. Zhruba v jednu hodinu hra začala...

Paní učitelka Hnízdilová vždy trefila pouze devět kuželek, ale ve 2. kole už trefila všech deset. Hana Žáková dokonce s paní učitelkou soutěžila, kdo bude mít více bodů.

Dobrá byla i Lea Vedmochová, která vždy, když hodila kouli, máchala u toho rukama jako v Labutím jezeru, nebo tak nějak to vypadalo ☺. Zažili jsme i několik poruch na dráze, ale pokaždé se je povedlo vyřešit. Nejvíce problémů s dráhou měli kluci na jedničce a pán, co to tam měl na starosti, jim to nechtěl věřit.

ZIMU

MÁM RÁDA

Hana Žáková, 8.B

Dny, kdy vyjdu ven a všechno se třpytí jako hromada zlata, mám ráda, ale někdy jsou to dny také špinavé a připomínají mi spíš nepodařený podzim.

Když začne panovat pan Mráz za pomoci pana Sněhu, je to krásné. Jak zvědavé sluneční paprsky tančí spolu s vločkami a vytváří tak nádhernou světelnou show, která je tak zářivá, až bolí oči. Je to, jako kdyby si každý prstíček slunce našel jednu vločku a hopsaly spolu po rozlehlé louce jako na jevišti. Když kráčím po tom jevišti, slyším jemné lupnutí sněhové vrstvy, jako bych prošlápla parkety. Raději rychle uskočím, abych jejich představení nekazila. Když se hluboce nadechnu, začne mě mrazit v krku a v nose, tak raději moc nedýchám. Ale kdybych přece jenom ten nos vystrčila, myslím, že bych ucítila, jak se od domu line sladká vůně cukroví.

Když jdu lesem, připadám si jako v nějakém chrámu. Kmeny stromů jsou sloupy, které vyrůstají ze zářivě bílé mramorové podlahy a končí nahoře jako nebezpečná rozpadající se klenba. Asi to bude hodně starý chrám, protože se něčeho jen slabě dotknu a všechno se hroutí...

Když pak vyjdu z chrámu ven, narazím na zlehounka tančící potůček. Táhne se bílou krajinou jako černá stuha, která se nechce vzdát a zamrznout. Ale je vidět, že už je tím bojem docela vyčerpaná. Její okraje začaly zvolna rezignovat. Pan Mráz k nim pomalu natahoval své ledové prsty. Ale potůček se jen tak nevzdá. Stále doufá v pomocnou sílu oblevy, která za chvíli určitě dorazí. Je slyšet jen jeho slabounké nařikání a volání o pomoc.

Kdybych šla proti proudu potůčku, dorazila bych do vesnice. Už z dálky slyším křik malých dětí, které si hrají se sněhem a vypadají jako oživlí sněhuláci. Není radno se k těm sněhulákům přibližovat. Jejich boje jsou kruté a často končí pláčem a modřinami od vařeček. Je to boj na život a na smrt – tedy aspoň tak to vidí ti sněhuláci. Kdybyste se přiblížili moc blízko jejich válčení, schytali byste určitě taky několik sněhových ran.

Vesnička vypadá jako malé domečky z perníku posypané cukrem a to mi připomíná, že na mě doma čekají sladčoučké perníčky. Rychle proběhnu kolem válcíků sněhuláků a mám štěstí - žádnou ránu jsem nedostala. Před domem se naposledy ohlédnu a opět obdivuju tu světelnou show.

Zimu mám ráda, ale jen tu krásnou a čistou... Tak mrazivou, až hřeje...

Tereza Oravcová, 3.A

Ve středu 25. ledna 2012 dorazila celá 3.A i s paní učitelkou Truksovou v bílém převleku. Začátkem první hodiny vypuklo bílé vyučování...

Privítala nás písnička z Večerníčku „Včelí medvídk“. Zněla asi takhle: „Bílá, bílá, bílá, bílá... komu by se nelíbila...“ Stala se naší hymnou Bílého dne. I když je pravda, že nás ke konci vyučování už trochu rozčilovala ☺.

První hodinu nám paní učitelka rozdala povídání o vločkách, ve kterém byla spousta chyb. My jsme je museli opravit. Pak jsme se přemístili na koberec, vzali si s sebou modrou pastelku a na velký papír jsme společnými silami napsali názvy věcí, zvířat, rostlin - zkrátka podstatných jmen, která mají bílou barvu a nemění se.

Po přestávce jsme každý dostali další list s povídáním o sněhulákovi, na který se vloudila chybička. Uprostřed textu byla odshora dolů bílá čára, která rozdělovala slova. Společně jsme text přečetli a doplnili. Naším dalším úkolem bylo na

šedivý papír nakreslit bílou pastelkou sněhuláka...

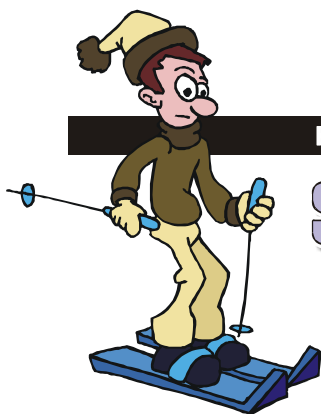
A tím nám začala geometrie. Popsali jsme kružnici, kruh a kouli. Kružnici jsme potom také skládali z bílých víček. Neminulo nás i psaní do písanky, za které nás čekala sladká

odměna od spolužáka Ondry. Všichni dostali bílou kokosovou buchtu a na čelo papírek jako známku - každý podle zásluh.

Svačina byla samozřejmě bílá a po ní nás čekalo trochu pohybu v třetí hodině – třeba hod bílým diamantem do bílého kýblíku, chůze po krách – bílých papírech, tanec v kruhu nebo vykrajování vloček z modritu...

Nastala čtvrtá hodina, na kterou jsme byli všichni moc zvědaví. Vrtalo nám hlavou, na co jsme si donesli lžičku, misku, kostkový a moučkový cukr a vejce. Z bílku a moučkového cukru jsme našlehali sníh, kterým jsme slepovali kostky cukru, a každý se snažil postavit své iglú ☺.

Na závěr nás čekala pohádka O sněhové královně a sladká odměna – perníček od paní učitelky.

Karolína Švárová, 7.C

NA LYŽÍCH

S NAsAZENÍM ŽIVOTA

Jako všechny sedmičky i my jsme měli svůj lyžák. Když jsme si domazali lyže voskem, první, co jsme uslyšeli, byla věta „Ticho a seřadit!!!“, jenž zazněla z úst pana učitele Matejky. A jako každá sedmička jsme kecali dál ☺. Samozřejmě za chvíli jsme přestali (jak jinak)...

Ještě než jsme vyrazili, učitelé nás poučili o tom, jak nést lyže, aby se nikdo nezranil, a podobně. Lyže jsme si poprvé nasadili u jatek a pak hurá k rybníku Čerňáku. Sjeli jsme dvakrát kopec, přičemž zazněla nesmrtelná věta jednoho z žáků: „Já jeduuuu!!!“ A bylo to.

Seřadili nás do týmů. Ti „nej“ byli s paní učitelkou Kovačičovou, pak druzí „nej“ byli s panem učitelem Jurkem a s paní učitelkou Knapčokovou a ti třetí „nej“ byli s panem učitelem Matejkou. Druhá skupina se potom rozdělila na ty pomalejší a rychlejší.

Podle mě to byla skvělá zábava. To víte, žádné sezení v zafuněné třídě a znavené obličeje od úporného přemýš-

lení nad nesmrtelností chrousta, ale lyžování na čerstvém vzduchu. Zkrátka všude kolem bylo vidět „nadšené“ obličeje žáků sedmých tříd, kteří s upřímným elánem šplhali do obrovitých kopců, aby pak mohli pomaloučku sjíždět dolů ☺.

Náš první výlet jsme podnikli na Maršovskou rychtu, ke které se šplhá do oooooobrovitanského kopce, přičemž když jsme to šplhali potřetí, někteří v zápalu zuřivosti, že jim to podkluzuje a furt se válí na zemi, sundali lyže a rozhodli se vyškrábat na ten kopec po svých.

Řeknu vám, vypadalo to, že je to ještě složitější než na těch prkýnkách s hůlkama. Důvodem, proč jsme se tam škrábali

tolikrát, byla naprosto vynikající horká čokoláda se šlehačkou.

Abyste si ale nemysleli, že jsme byli jenom tam. Jeli jsme i na hotel Pavla u Třech Studní. Na všech výletech a ve všech skupinách nechyběly pády, menší hudrování a nakonec se vybarvily modřiny. Naštěstí ale žádná zlomená končetina, vyvrknutý kotník ani vypíchnuté oko ☺.

Někteří toho měli po tom týdnu plné zuby a do konce zimy už na ty prokletý prkýnka nevlezou, jiní lyžují nadále a vytrvale. Ale myslím, že všem se lyžák líbil, protože kdybychom seděli ve škole v lavicích, tolik srandy bychom určitě nezažili...

NÁŠ MEDVÍDEK

Mgr. Pavlína Poláčková

NAŠE ADOPCE
MÝVALA SEVERNÍHO
MÁ SVÉ POKRAČOVÁNÍ

MÝVAL

V lednu 2011 proběhla na naší škole anketa s cílem vybrat jedno zvířátko z jihlavské ZOO, kterému zajistíme výživu po dobu jednoho roku.

Zvítězil mýval severní. Jelikož nám naše úspory, které jsme získali sběrem sušené pomerančové a citrónové kůry, papíru, uzávěřů od PET lahví a hliníkových obalů, umožňují zaplatit mývalovi další rok, s radostí jsme tak učinili.

Pro osvěžení paměti ještě přidávám něco málo informací o samotném mývalovi, které jsme sice otiskli už v loňském roce, ale jistě jste je už pozapomněli, tak se hodí je připomenout...

Pokud jihlavskou ZOO navštívíte, nezapomeňte se na našeho medvídka zajít podívat a přesvědčit se, jak i díky nám prospívá...

MÝVAL SEVERNÍ

Procyon lotor

Řád: šelmy
Čeleď: medvídkovití
Výskyt: Severní Amerika
Potrava: všežravec

Středně velká medvídkovitá šelma s krátkým tělem, delším úzkým ocasem, hustou srstí a s nápadně pohyblivými prsty zvláště na předních končetinách. Samotáři se vznětlivou povahou, žijí převážně nočním životem. Někdy si potravu namáčí do vody, což připomíná mytí.

Pochází ze Severní Ameriky a dnes obývá kromě německého území i státy Beneluxu, Švýcarsko, Rakousko a částečně Francii. Stále častěji proniká i k nám, zejména na jižní a střední Moravu.

SUPERFARMÁŘ

Jaroslava Košíková

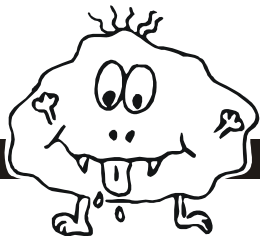
Naše školní družina se přihlásila do turnaje hry Superfarmář. Děti měly měsíc na seznámení a trénování této zajímavé hry. Ve středu 15. února 2012 sehrály děti ve školní družině finále hry. Po napínavé hře nakonec zvítězila **Kristýna Janečková ze 4.A**, druhé místo obsadila **Nikola Havlíková ze 3.B**, třetí byl jediný mužský zástupce **Kryštof Štěpnička ze 3.A** a čtvrtá byla **Leona Lib-**

rová ze 3.A. Všichni finalisté dostali pěkné ceny od firmy Press-Pygmalion, s. r. o. Kristýně blahopřejeme k postupu do krajského kola a přejeme jí hodně úspěchů.

Hra Superfarmář vznikla roku 1943 ve Varšavě. Tehdy se jmenovala Chov zvířátek. Jejím autorem je významný polský matematik, univerzitní profesor Karol Borsuk. Hra se

zalíbila nejen dětem, ale i dospělým. Originální verze hry shořely v době Varšavského povstání v srpnu 1944, jeden exemplář se však mimo Varšavu šťastně zachoval a po letech se Borsukovým vrátil zpátky.

V roce 1997 byla hra pod názvem Superfarmář znovu uvedena na trh, aby přinášela radost dalším generacím rodičů a dětí.

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

15. ČÁST

Je tu zima, sníh, mráz, plískanice a další „radosti“ zimy. V této době se na naši školu začínají stahovat strašidla, která jinak žijí venku. Nejčastěji na školním pozemku. Takový ježek si na zimu klidně upadne do zimního spánku. Ale co mají dělat přes zimu třeba blátivec ohavný nebo listožrout zakrslý? Ti neumí strávit zimu spánkem. Musí se přestěhovat tam, kde je přes zimu teplo. Ideálním místem je naše škola. Je tu teplo, dostatek potravy a v noci i klid. Proto se na zimu spousta strašidel stahuje právě k nám...

Blátivec ohavný (Humususus blatianus ohavnicus)

Výška: 20-30 cm

Váha: 0,4-0,5 kg

Potrava: slimáci, hmyz

Výskyt: v zimě u nás ve škole, jinak v přírodě

O tomto druhu, který jinak žije výhradně v přírodě, se toho moc neví. Naše informace jsou kusé a neúplné. Ve sklepě naší školy přezimuje jeden jedinec, a proto vše, co o tomto druhu víme, vychází z informací, které jsme získali právě o něm. Nevíme, jestli je chování našeho blátivce (my mu říkáme bahnílek ☺) typické pro celý druh. Každopádně se jedná o typicky denní druh strašidla.

Náš blátivec je kluk. Tedy jestli se dá o strašidle říct, že je to kluk. Má velká chodidla a ruce velikosti talířů. Jedná se o přizpůsobení těla na život v bahně a bažinách. Přes léto a na podzim totiž bahníci žijí v mokru a blátě.

S jistotou můžeme říct, že bahník má velký smysl pro humor. Tedy ten bahníkový. Za velkou legraci považuje to, když může po někom házet

bláto. Nejraději má cyklisty, protože házet bahno na chodce nepovažuje za sportovní. Ale trefit cyklistu hrstí plnou bahna (a že má velkou dlaň!), to je umění.

Potom takový sportovec zjistí, že má záda plná kusů hlíny a vody, i když je venku téměř sucho. To je právě práce bahníka. Nejodvážnější bahník vrhá bláto do obličeje, ale většinou jsou terčem záda.

Náš bahnílek je výjimkou. Žije na školním pozemku v okolí malého jezírka. Je trochu nešťastný, protože je až chorobně čistotný. Jenže jako správný blátivec se musí válet v bahně a tato strašidlácká povinnost se mu z duše přičí.

Těžko snáší špinu, a tak celodenní válení v bahně, než mu skončí strašidelná služba, jsou pro něj muka. Po službě se celý večer umývá a drhne mýdlem, které uchovává v jeskyni

pod velkým ořechem na školní zahradě.

Po večerech navštěvuje psychiatra MUDr. Hynka Abraxi-rdiasise - specialistu na dušev-ní poruchy strašidel a přízraků. Ten mu má pomoci skloubit jeho chorobný smysl pro čisto-tu se strašidláckým reflexem pobývat celý den v bahně... Těžká práce i pro zkušeného lékaře, který je slavný tím, že zbavil strachu z hluku Hejkala Kleofáše.

Zřejmě se to nedaří, protože je noci slyšet řadu neslušných ze školní zahrady večer a v výrazů na téma bahno ☺.

Listožrout zakrslý (*Lupenotianus microprocesorusus*)

Délka: 3-5 cm

Váha: 5-6 gramů

Potrava: listí a jehličí

Výskyt: školní zahrada,
v zimě učebna pří-
rodopisu

Jedno z nejmenších strašidel. Je téměř k nerozeznání od listu ořešáku, na kterém žije. Jeho potravou jsou listy a jehličí z jakéhokoliv stromu. Největší lahůdkou jsou prý jehličky a bobulky z jalovce. V zimě, když nejsou listy, musí vzít zavděk jehličím.

Jako strašidlo se moc neproje-vuje. Vyžívá se ale ve vrhání zralých i nezralých ořechů na hlavy kolemjdoucích lidí. Nej-větší legrace je ale pro něj stre-fit kapotu stojícího nebo je-doucícího automobilu.

Také při trhání ořechů si dávej-te pozor, protože když sáhnete na listožrouta, velice bolestivě vás kousne. A jelikož je od listu téměř k nerozeznání...

Je to celkem běžné strašidlo a na školním ořešáku jich žije několik desítek. V zimě někteří zalezou do dutiny stromu a živí se nastřádaným listím. Na ko-ho se ale úkryt nedostane, musí na zimu do naší školy. Zde spí

v učebně přírodopisu za skří-němi a v noci vylézá okusovat listí z květín po celé škole. Je to zvláštní, protože přes léto je to tvor ryze denní a v zimě je přinucen být tvorem nočním.

PODVEČERNÍ ČTENÍ

Mgr. Jaroslava Truksová

TENTOKRÁT S PANÍ MARIÍ NOSKOVOU

V pátek 17. února 2012 se před osmnáctou hodinou začala plnit přístavba lidmi, protože ve 3.A se konalo 7. podvečerní čtení v rámci celorepublikového projektu Celé Česko čte dětem. Tentokrát naše pozvání přijala paní Marie Nosková.

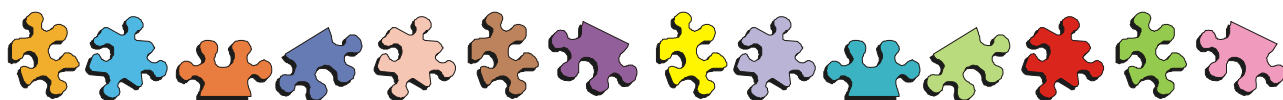
Děti se usadily do kroužku a nedočkavě očekávaly, co se bude dít tentokrát. Jejich prvním úkolem bylo poskládat půlky pohádek zpátky k sobě. Pohádka – to bylo totiž hlavní téma celého podvečera.

Povídali jsme si, co to jsou pohádky a co dělá pohádku pohádkou. V pohádkách se plní většinou různé úkoly, tak děti hnedka dostaly úkol další. Jaké bylo jejich překvapení, když dostaly za úkol roztržít do ošatek rozsypaný hrách a čočku. Šlo jim to ale skvěle!

Všichni také zvládli uhádnout název pohádky, ve které hrdinka dostala podobný úkol. Pak jsme už přivítali paní Noskovou, která ale nečetla pohádku O Popelce, ale přišla dětem přečíst O Popelákovi z knihy Pohádky naruby od Josefa Lady.

Také dětem zahrála na kytaru a zazpívala si s nimi písničky. Na závěr zazpívala krásnou ukolébavku a rozdala dětem podpisy do jejich památníčků.

Byl to velice milý podvečer a jako památku na něj si děti odnášely domů pytlíček popele s hráškem a čočkou...

PASOVÁNÍ PRVNÁČKŮ NA ČTENÁŘE

Mgr. Pavlína Poláčková

Z pohledu historie je pasování slavnostní zvyk starobylého původu, který byl po celá staletí vyhrazen korunovací českých králů. Dělo se tak třemi údery meče svatého Václava na levé rameno kandidáta. U nás ve škole se na krále sice nekorunovalo, ale získat titul čtenáře také není k zahzení...

Odpolední akce, kterou spolu s dětmi připravily paní učitelky Ivana Fousková a Pavla Sedláková 15. prosince 2011, proběhla ve slavnostním duchu a hlavním cílem bylo ukázat, jaké čtenářské dovednosti děti získaly od září do poloviny prosince – tedy za poměrně krátkou dobu. Udělení hodnosti čtenáře si samozřejmě musely zasloužit. Čím? No přece samotnou četbou...

Slavnostního ceremoniálu pasování se ujal skřítek čtenářček, který bedlivě celou dobu děti poslouchal. Právý meč svatého Václava sice k dispozici neměl, ale ani ten, který používal, nebyl k zahzení.

I přes lehkou nervozitu zvládly čtení všechny děti, a tak se dá říci, že genetická metoda čtení, kterou se na naší škole vyučuje už řadu let, je správnou volbou.

Pasování se už stává milou tradicí – letos se konalo po-páté. Kromě nezapomenutelných zážitků ze svého prvního veřejného vystoupení před rodiči si děti domů odnesly pamětní list a kytičky, jež i letos ve formě sponzorského daru natiskla novoměstská firma Baal Print – Jaroslav Badalík, které patří mé poděkování.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

Ahoj kamarádi!

Tak se zase ozýváme, abyste se mohli dozvědět alespoň něco, co se u nás za poslední období stalo a jak žijeme.

V uplynulých dvou měsících toho bylo docela dost, co bychom mohli napsat. Divadlo, koncert, nová okna, čerti, nadílka, návštěva z německého Regensburgu, lyžování...

Ale asi začneme popořádku.

V listopadu jsme viděli pěkné divadlo Aladinová kouzelná lampa a poslechli jsme si krásný koncert se starými hudebními nástroji.

OKNA

Na konci roku u nás byla velká změna – učili jsme se v družině a v tělocvičně, protože v našich třídách se vyměňovala okna. Dělníkům šla práce pěkně od ruky. Hned první den stačili vybouchat a nasadit všechna okna v horním patře, a protože další den chtěli pokračovat v přízemí, stěhovali jsme se do školky.

Tam je místa dost. Jedna třída se učila v naší jídelně a druhá v šatně v prvním patře. Předtím naše paní učitelky a paní školnice všechno ve třídách sestěhovaly, přikryly, zalepily, odnosily, aby alespoň částečně

zamezily přístup všudypřítomnému prachu.

Z oken školky jsme pozorovali změny u nás na budově. Okna se pěkně rýsovala a nás nejvíce zajímalo, jestli v zazděném okně nebude poklad ☺! Totiž v 1. třídě bylo celých 110 let ze třídy do ulice zazděné jedno okno, ale asi z důvodu estetického bylo z venku „slepé“ okno. Tak když začal pán palicí bouchat do stěny, nemohli jsme při tom nebýt.

Napjatě jsme sledovali, jak se díra zvětšuje a zda nevydá nějaké svědectví, které by tam zazdili možná naši prapradědečkové. Ale mohli jsme jen nakouknout, museli jsme se jít

učit, tak jsme pověřili pána, ať se pořádně dívá. Nic se nenašlo, škoda, ale už k večeru bylo nové okno na světě.

Týden utekl jako voda a my se pomalu začali těšit do naší školy. V pátek nám dali nové parapety, malíři nám nabílili špalety a vymalovali kancelář a dlouho do večera paní školnice a paní učitelky uklízely, stěhovaly, vytíraly, prostě dávaly školu zase do původního stavu. Tak pokračovaly i v sobotu do pozdního odpoledne, abychom už v pondělí nasedli do svých lavic. Máme teď naši školu zase o něco hezčí, přijďte se podívat.

ČERTI

Na den čertů jsme odjeli do Nového Města na koncert „Jupiáda“. Docela jsme cestu přivítali, protože někdo z nás vymyslel, že když budeme pryč z naší budovy, tak k nám čerti nepřijdou. A protože u nás není mnoho odvážných, kteří by toužili setkat se tváří v tvář s pekelníky, raději jsme odjeli pryč.

Ráno nám autobus do Města přijel brzy, a tak jsme rádi přijali nabídku azylu ve vaší herně a strávili tam asi hodinu. Ani jsme nedutali, protože chodbou se ozývaly podivné zvuky bytostí z pekla a my jsme přeci jen neměli odvahu vystrčit i jen prstíček do dveří. Pěkně potichouнку jsme zbaštili svačiny a modlili se, ať na nás nikdo nepřijde.

V kulturním domě z nás strach opadl, plně jsme se oddali rytmu, zpěvu a tanci. K nám do školy jsme přijeli v 11 hodin a hned na dveřích dopis od Lucifera!!! Už prý by se rád konečně usadil, tak si vybral naši kotelnu. Zařídil si tam

komůrku, rozdělal oheň a potřebuje někoho, kdo bude přidávat do kotle a i jinak věrně sloužit.

Věřte nebo ne, moc učedníků o práci se nehlásilo. Asi neměli čisté svědomí ☺. Přece jen se našlo pár odvážlivců a odešli do temnot na pohovor. Úplně vzadu u roztopeného ohně míchal velikou vařečkou v obrovském kotli opravdovský Lucifer!!!

Hrozivým hlasem každému příchozímu zopakoval jeho hříchy a on musel slíbit, že se polepší. Jestliže by se tak nestalo, dopadl by stejně jako ti, co se vaří v kotli! A opravdu – vařečkou zamíchal v polévce a vyndal botu hříšníka.

Každý rychle slíbil vše, co Lucifer požadoval, dostal kaštan a až v tělocvičně si oddechl. Většina z nás se ale k cestě sama neodvážila, proto pomohly paní učitelky a do temnot nás doprovodily. Když všem starý, ošklivý a unavený čert, ležící na dřevěné posteli, z knihy hříchů četl jména, rychle jsme řekli básničku,

slíbili vše, co chtěl, a s kaštanem v ruce utíkali z kotelny.

Za kaštan jsme všichni dostali adventní kalendář a oddychli jsme si, že čerty máme pro letošek za sebou. Když jsme šli na oběd do školní jídelny, zaslechli jsme hudrování a bouchání z kotelny, tak jsme raději byli jako pěny, abychom Lucipera nenazlobili. I teď, když jdeme kolem dveří, nám není moc do smíchu... Jsme rádi, že máme na rok od čertů pokoj.

Konečně nás čekala vánoční besídka a nadílka. Jako každý rok tak i letos jsme se nejvíce těšili na rozbalování vyrobených dáreků. Před obědem jsme šli popřát malým dětem do školky hezké Vánoce, zazpívat jim koledy a ukázat některá vystoupení, která jsme nacvičili na besídku.

NÁVŠTĚVA Z NĚMECKA

Hned po vánočních prázdninách jsme první víkend v lednu očekávali hosty z německého města Regensburgu. Přijeli

k nám učitelé z malé školy společně s hasiči a se zástupci úřadu na první partnerskou návštěvu. Přivítali jsme je krátkým vystoupením, ve kterém jsme ukázali, že sice neumíme německy, ale v angličtině bychom se s nimi dali do hovoru.

Pan ředitel školy v městské části Schwabelweis nás podaroval velkým kalendářem s dětmi partnerské školy. Takhle si můžeme udělat představu, jak vypadají, protože již letos se s nimi osobně setkáme.

My jsme všem hostům předali drobný dárek – sluníčko, které

jsme vyráběli v pracovních činnostech. Hosté si prohlédli celou školu a moc se jim líbila. Obdivovali hlavně výzdobu a naše výrobky. O další spolupráci vás budeme informovat v příštím čísle.

Kamarádi ze Slavkovic

CESTOVNÍ KANCELÁŘ SLAVIX

Půl roku uběhlo jako voda a máme tu druhé pololetí. Co se všechno za tu dobu u nás událo?

Tak především jsme zahájili činnost naší **Vesmírné cestovní kanceláře SLAVIX**.

ZÁŘÍ

Děti v září prošly „náročným“ kosmickým výcvikem psychických a fyzických schopností, aby se vůbec mohly letu zúčastnit. Vyrobity si postavíčku kosmonauta, do kterého budou barevně vyznačovat splnění svého měsíčního úsilí.

A všichni společně stvořili raketu, na níž mají své fotografie v okýnkách. Vítěz měsíce se vždycky stane kapitánem a určí, kam poletíme příště. Začali jsme také společně číst knížku Aloise Mikulky Modrá hvězda.

ŘÍJEN

V říjnu jsme navštívili **Planetu záhad**. Nejdříve jsme se zajímali o záhady ve světě – takže už víme, co je lochnesska, yetti či Bermudský trojúhelník. I v

našem okolí není o záhady nouze – ať už na Zelené Hoře či v jihlavském podzemí. Někdy jsme se při čtení a prohlížení obrázků báli, že někteří nechtěli jít ani sami na záchod (vid', Matýsku?).

LISTOPAD

Listopadové zkoumání **Planety vody** bylo taky zajímavé. Co je voda, jaké má podoby, jaký je její koloběh v přírodě. Poznávali jsme druhy vodních ploch a jejich obyvatele.

Bavilo nás taky povídání o vodních strojích a dopravních prostředcích. Samozřejmě jsme nezapomněli na ochranu vody a péči o životní prostředí.

Nejlepší na tom všem ale byly pokusy s vodou...

PROSINEC

V prosinci nás uvítala **Planeta jídla** – kam taky jinak letět v čase předvánočního pečení a chystání dobrot. Představovali jsme si a kreslili, jak asi vypadají obyvatelé této planety a jejich obydlí. Nejvíce se podařil dům v podobě hamburgeru a človíček celý ze zabíjačkových dobrot.

Samozřejmě jsme nesměli zapomenout na zdravou stravu a vymýšleli vitamínové nápoje a poháry. Všechno jsme zakončili sladkou hostinou z přinesených dobrot od maminek.

LEDEN

Zatím poslední prozkoumaná planeta byla v lednu **Planeta kouzel**. Připomínali jsme si kouzelné bytosti, zaříkadla a proměňovací formule. Kreslili a tvořili jsme kouzelné předměty – a že jsme jich vymysleli...

Nezapomněli jsme ani na moderní magii, triky a nejznámější kouzelníky. Poznáte, kterého kouzelníka měly děti uhodnout? (Je asi nejznáměj-

ším kouzelníkem na světě a má monogram DC).

Ještě nám zbývá poznat a probádat pět planet, tak už se těšíme...

Kamarádi ze školní družiny

SLAVKOVICKÉ PODVEČERNÍ ČTENÍ

Na začátku prosince přijala naše pozvání paní **Bohumila Málková** – bývalá pedagožka, současná spisovatelka, malířka a vynikající vypravěčka.

Děti pobavila nejen předčítáním pohádek, ale také zajímavým povídáním o dětství proloženým úryvky ze své knížky Barevná sklíčka.

Živě s dětmi komunikovala, vysvětlovala jim pro ně neznámé pojmy - např. jak vypadal na holčičkách kohout s mašlí, bidlo že bylo ráhno nad pecí a vlnák byl veliký šátek, takže si prý připadaly jako na návštěvě u prababičky ☺. Povídání velmi zaujalo i rodiče, a tak vzpomínání a vyptávání nebralo konce...

Před rozloučením všechny děti dostaly na památku vlastnoručně malované záložky – jen si nemohly vybrat, protože co kousek, to originální malba či kresba.

Děkujeme a věříme, že jsme se s paní Málkovou nesešli naposledy.

Společně jsme všichni stvořili a podepsali dopis pro Terezku Janáčkovou, z jejíž knížky jsme četli minule. Snad pro ni náš pozdrav byl příjemným překvapením před Vánocemi....

Hned po Novém roce jsme se měli sejít znovu, ale bylo to velmi napínavé – host se nám omluvil den předem a my přemýšleli, jestli čtení odložit či ne. Vyřešily to za nás děti - razantně nesouhlasily s rušením našeho setkání! Dobrá, bude překvapení!

Když se v obvyklou dobu děti a rodiče usadili, viděli jen známé tváře paní učitelky a paní Zachové (která je spoluorganizátorkou našich čtení) a nakukovali ke dveřím...

Měly si předem připravit kouzelné zaklínadlo, kterým si hosta na židli vyčarují. Chvilí si lámaly hlavy a pak se ozvalo sborové: „Čáry máry kuří nožka a beraní kost, ať se nám tu rázem zjeví náš neznámý host!“

A někdo na židli opravdu je! Paní **Lenka Zachová** tolikrát záviděla hostům, že se

tentokrát velmi ráda ujala role předčítáče.

Vybrala si knížku, která nás všechny okouzila - Proč mluvíme česky od Daniely Krolupperové. Jak vznikají názvy měst a vesnic nebo příjmení? Co jsou to mrtvé jazyky? Jaké existují druhy písem? Co se dá vidět jazykohledem a co je uloženo ve slovomorně? To a spoustu jiných věcí o jazyce, řeči a písmu se děti dozvídaly prostřednictvím dvou děvčátek Veroniky a Viktorky a malého cara, který je vzal na pohádkový výlet do Říše češtiny.

Mezi tím jsme si povídali a hádali - co to je čístonosoplenka někteří z nás věděli, ale zapeklitá slovíčka jako špěsnoved nebo prstobřinkoklapka už nám hlavičky zamotala (listonoš, píáno).

Taky jsme lovili v paměti slovíčka slovenská či anglická a porovnávali je s češtinou. Nakonec všichni dostali drobné dárečky a domluvili jsme se, že námi někdy používaná nevhodná slova navždy zavřeme do slovomorný a bu-

deme mluvit správně a hezky česky...

A ještě jedna novinka. V těchto dnech přišel dopis pro děti. Odepsala nám Tereзка Janáčková, poděkovala za dopis a vysvětlila, jak vlastně její knížka Terežčiny pohádky

vznikala. Také přiložila fotografie, jak vypadala při tvoření knížky a jaká je z ní slečna dnes po deseti letech... Velmi nás její reakce potěšila.

Kamarádi ze Slavkovic

LYŽAŘSKÉ ZÁVODY

Letos nám počasí přeje – v hodinách tělocviku jsme mohli uskutečnit malý lyžařský výcvik. Malý proto, že některé děti se teprve učily utáhnout si lyžáky, správně nasadit lyže, hůlky, umět se zvednout... Pak si pomalu zdokonalovaly dovednosti a prodlužovaly vzdálenosti a divte se - až na tři

děti, které si moc nevěřily, jely všechny navštívit kamarády do školy v Radňovicích!

Na závěr výcviku jsme uspořádali závody na prověření toho, co se všechno děti naučily. Ale kromě vítězů závodů byli oceněni lízátkem všichni, protože se k lyžařské výzvě

postavili čelem a nikdo to nevzdal ani nefňukal! Děti, jsme na vás pyšné!

Ted' jsme se pustili do bruslení, a jak to dopadne, napíšeme příště...

Kamarádi ze Slavkovic

VÝSLEDKY ZÁVODU V BĚHU NA LYŽÍCH

Mladší kategorie

1. Miloslav Vencálek	2. ročník
2. Matěj Jícha	1. ročník
3. Vendula Peňázová	2. ročník

Starší kategorie

1. Roman Hlaváč	4. ročník
2. Aneta Brabcová	4. ročník
3. Jakub Starý	4. ročník

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 67 – únor 2012

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová
Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Vendula Svobodová, Aneta Dufková, Leona Vedmochová
Václav Šebek, Karolína Švárová, Marie Novotná, Radka Křížová, Anna Truksová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 67 vyšlo 28. února 2012 v nákladu 35 výtisků